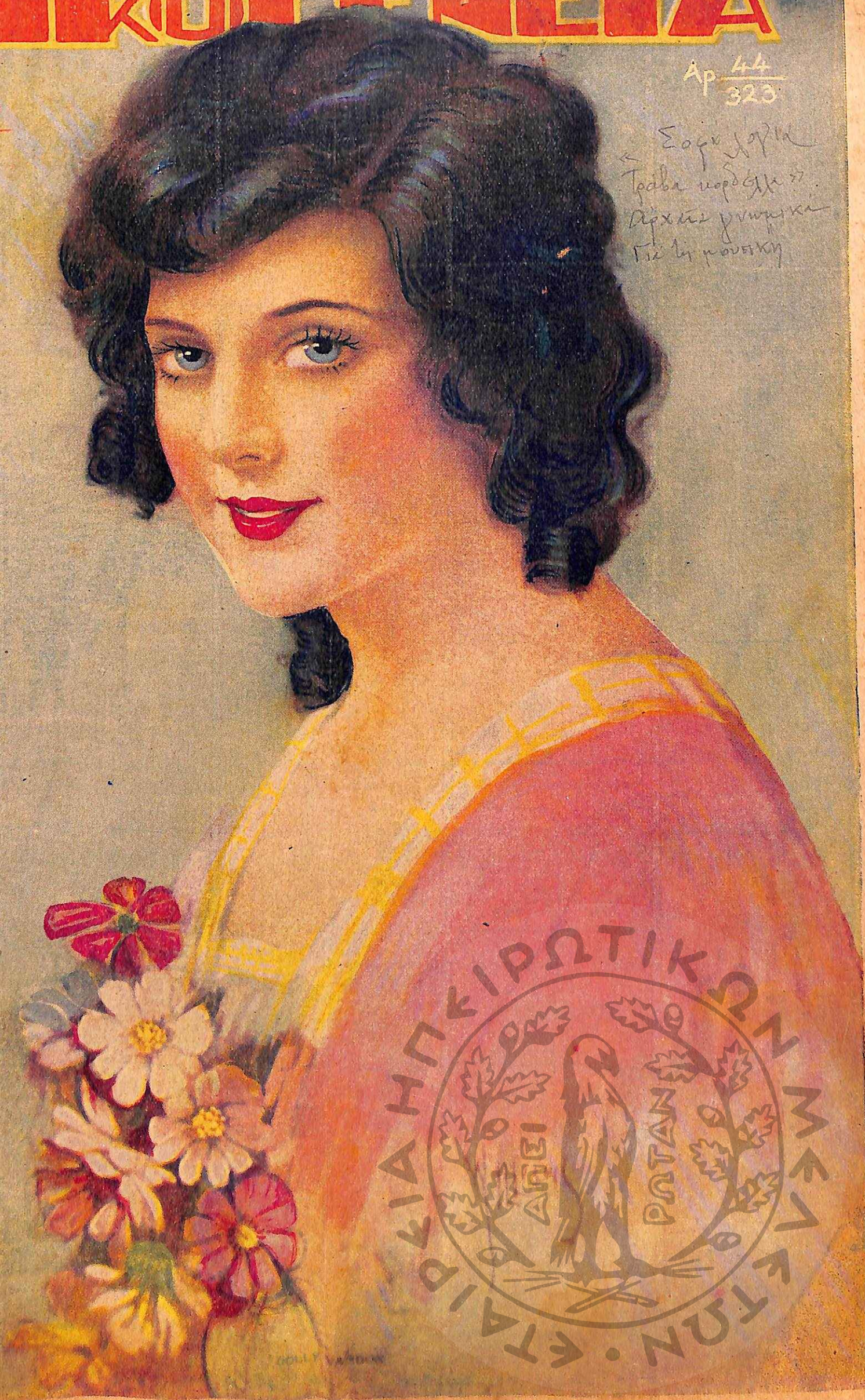


ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Αρ. ⁴⁴/₃₂₃

1932

« Σοφία Λορέν
Τράβα ποδάρικη »
Αρχίζει γυναικεία
Γιατί πορεύεται



ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΕΠΙ
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ



Κάθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να βιασθή να ράψη τα φορέματά της. 'Ας επισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μεδίστας.

Δ^{ος} ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

Θα εὕρῃ ὅλα τα τελευταία μοντέλλα τῆς φθινοπωρινῆς σαιζὸν με χάρι. Παριζιάνικα γεύστε καὶ τιμὰς λογικὰς

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἐκ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρω

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο 'ΦΟΙΝΙΞ',

'Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξίδια εις τας διαφόρους ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταῦτα εις τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κετοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ καὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακρίνεται.

Ὁραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ.μ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41(4)οι μέχρι δραχμῶν 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Καρότια	Δομ.	Δο.
18	3	850
18	2 1/2	700
14	3	675
14	2 1/2	560
12	3	575
12	2 1/2	480
10	3	480
10	2 1/2	400
8	3	385
8	2 1/2	340
6	3	300
6	2 1/2	260

Ἀγοράζομεν κοσμήματα με τὰς καλύτερας τιμὰς διὰ τῶν ἁλλων καταστημάτων.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ
ΙΩΣ. ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘ. ΖΕΡΒΑ
ΑΠΕΛΛΟΥ 3

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΔΡΧ. 200
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ \$ 100
ΑΜΕΡΙΚΗΣ \$ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ \$ 6
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ. 30 Ὀκτωβρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αὐγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ATHENS NEWS AGENCY
308-310 WEST 58TH STREET NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγινώσκουσι μὰς μὲς γράφουσι, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθεύωσι τὰς ἐκδόσεις μὰς καὶ νὰ ἐγγράφωσι συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μὰς, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιά νὰ τοὺς διευκολυνώμεν σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, ἡμερολόγιον κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰοσδήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΚΟΥΛΗ ΖΑΜΠΑΘΑ: «Τὸ Βασίλει-
μα τῆς Ἀγάπης», ποιήματα.—Κ.
ΦΑΛΤΑ-ΓΙΤΣ: «Ἐξομολόγησις
Κοριταίου», διήγημα.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὅλ' οἱ νέοι, μόλις γράφωσι μερικὰ τραγούδια, σπεύδουν γρήγορα-γρήγορα νὰ τὰ ἐκδόσιν σὲ βιβλίον, χωρὶς νὰ τὰ υποβάλωσι σὲ καμμιὰ αὐτοκριτικὴ, χωρὶς κανὲν νὰ τοὺς εἴξωσι μιὰ δευτέρη ματιὰ, πρόχειρα, ἀφρόνιστα, τὰ τυπώσωσι σὺν νὰ θέλωσι νὰ τὰ ξεφορτωθῶσι, ἢ μᾶλλον σὺν νὰ καταλαβαίνωσι κ' οἱ ἴδιοι πῶς θὰ νὰ περιφρονήσωσι μόνοι τοὺς δταν αὐτοὶ οἱ δρόμοι τῆς ζωῆς θὰ τοὺς τραβήξωσι ἀπ' τὴν ποίησιν, ἢ δταν θὰ καταλάβωσι τί εἶναι πραγματικὰ ἡ ποίησις.

Ἔτσι ὅμως δὲν σάβωσται, γιατί escripta manent», λέει ἡ παλιὰ λατινικὴ παροιμία.

Δὲν πρόκειται βέβαια πάντοτε γιὰ κατασκευάσματα κοινὰ πού παρουσιάζονται με μορφὴ ποιημάτων, πολλὰς φορὲς μάλιστα μετ' ὅτ' αὐτὰ τραγούδια αὐτὰ ξεχωρίζουσι κανεὶς καὶ διδ-οῖς συμπληθεῖς στίχους, μὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ μέχρι τοῦ νὰ παρουσιάζωσι διάφορα πρωτόλεια με ἀξιώσεις ποιημάτων ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις.

Νὰ π.χ. ἓνα ποίημα ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ κ. Ζαμπαθᾶ:

Στὸ οἰκονομικὸν τοῦ χωριοῦ
ἀγρὰ τὸ σήμαντρο χτυπάει,
καὶ στὰ παράγγια τοῦ βουνοῦ
τὴ θλιβερά π' ἀντιλαλεῖ!

Ὁ νιὸς ἀπέθανε καὶ πάει
στὴ μακρινὴν τοῦ δάσους στάνη,
μιὰ μάνα πῶς μοιρολογεῖ
τοῦ χάριτος ὅσον λαχρὸν δρεπάνι.
Τὶ σκοτεινὰ γύρω στὰ δάση,
τί σιγαλὴ βροχὴ πού στάζει,
ἀχ! θεέ μου, πότε θὲ νὰ πάμει;
μοιάζει με δάκρυ πού σπαράζει.

Πέστε μου τώρα γιατί εἶναι ποιηματὸν τοῦ σιγούρημα αὐτό, τὸ τόσο καὶ μετριοδὺς ἀκόμα πρόχειρο. Δὲν ἔχει κανὲν ὅτε μιὰ πρωτοτυπία στὶς δημοκρατικὰς ἐξέ-
«Ὁ! ἀσυνκρίτως καλλιτέρας εἶναι τὰ τραγούδια πού δημοσιεύωσι στὴ «Διάλκισι τῶν Παιδῶν» οἱ νεαροὶ τῆς συνδρομῆς...
Τὰ κοινότερα πράγματα, τὰ πύθ-
νηθισμένα θέματα, σιγούρημα με

τὸν κοινότερο τρόπο. Οὔτε ὑποψία λυρισμοῦ, πονηρίας, οὔτε κανὲν μιὰ χάρις, ἀρετιμένη ἔστω καὶ σὲ σήματα.

Νὰ κ' ἓνα ἄλλο ποίημα τοῦ κ. Ζαμπαθᾶ:

Μέσ' στὸ κρασί δλημερὶς ζητοῦσε νὰ
(ἔχασαι
τὰ βάσανα, τὰ ντέρτια του, καὶ τοὺς
(κρυφὸς καημοῦς του
τὴν εὐτυχία τὴν ἀφαστὴ ἐγύρευε νὰ
(φτάσει,

μ' αὐτὴ, τρελὴ, τοῦ ξέφυγε, καί—
(σάλεψεν ὁ νοῦς του.
Τρελὲ, στὴ στέρα τῆς ζωῆς, σ' ἄ-
(ἔβλο μονοπάτι
διαβαίνουμε ἀγκαλιαστὰ μόνο με τὴν
(ἐλπίδα.

Ἡ εὐτυχία δὲν ἐρχεται... καὶ κάποι-
(τες ἂν θάρρει,

θᾶναι στὸ κάμα
(μιὰ δροσιά, στὴ
(σκοτεινιά μ' ἄ-
(χτίδα.

Τὶ φλυαρία,
θεέ μου, τί πολυλογία! Ὁ δεύ-
τερος προπάντων
στίχος τοῦ πρώ-
του τετραστιχοῦ
εἶνε μοναδικός:

Τὰ βάσανα, τὰ
(ντέρτια του καὶ
(τοὺς κρυφὸς
(καημοῦς του!..

Κατασκευάστη-
κε δηλαδὴ ὅλος
αὐτός ὁ ἀφόρη-
τος στίχος, ὁ ὅποιος μπορούσε ν' ἀν-
τικατασταθῇ με μιὰ μόνο λέξη...

Ὁ κ. Ζαμπαθᾶς ἴσως νὰ μὴ φταίει
κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἐκδοσὶ τῶν
ποιημάτων του. Ἴσως νὰ τοῦ εἶπαν ἄλ-
λοι, ὅπως συμβαίνει σὲ πολλοὺς πε-
ριστάσεις, διὰ γράφει καλὰ, διὰ γράφει
ἴσως ἀριστοτεχνικὰ, Ἀλλὰ γιατί νὰ
τοὺς πιστέψω;... Ἡ ἀμφιβολία σ' ἐ-
ναν ποιητὴ γιὰ τὸν ἐαυτοῦ τοῦ δὲν εἶνε
καθόλου ἐλάττωμα. Ὁ Μαβίλλης ἀπέ-
γραφε τὰ συνένετα του δεκά-δεκά μ'
ἓνα Μ— κ' ὅμως μερικὰ ἀπ' τὰ συν-
ένετα αὐτὰ ἔχουν ἀπομείνει περὶ ὡς ὁ
ποδειγματικά. Ὁ Γουιτάκης, ὁ ἄλλος
αὐτὸς ποιητὴς, ἔξεδωκε μόνις πρὸ ὀλί-
γων ἐτῶν τὰ ποιήματά του σὲ βιβλίον.

Τὸ ἴδιο κ' ὁ Λάμπρος Πορφύρας, ὁ
μεγαλειώτερος τῶν λυρικῶν μὰς. Ὁ Κα-
βάφης πάλι, ὁ μεγαλειώτερος σύγχρονος
Ἕλλην ποιητὴς, κηλοφορεῖ τὰ ποιήμα-
τά του σὲ φέγγ-βολάντ, μόνο μεταξὺ
τῶν φύλων του καὶ δὲν ἐννοεῖ με κανένα
τρόπο νὰ τὰ παρουσιάσῃ στὴ δημοσιό-
τητα. Οἱ καλλιτέρας πάλι ἀπὸ τοὺς νέ-
ους ποιητὰς, ὁ Λαπαθιώτης, ὁ Ἀγρας,
ὁ Παπαζώνης δὲν ἔχουν βγάλει ἀκό-
μα ποιήματα σὲ βιβλίον.

Καὶ ὅμως ἐνὸς συμβαίνει ὅλ' αὐτὰ
με ἀνθρώπους πού ἡ ποίησις εἶναι συ-
ννεραμένη με τὴ ζωὴ τους, οἱ νεώτε-
ροι, οἱ ὅποιοι δὲν ξέχουσι ἀκόμα τί θὰ
πῇ ποίησις, ἐκδίδουσι κάθε βδομάδα
ποιητικὰς συλλογὰς γιὰ νὰ ἐξυμώσωσι
τὸ λυρικὸ αἶσθημα τοῦ κοινοῦ με ποιή-
ματα, ὅπως τὰ παραπάνω, ἢ ὅπως
αὐτὰ:

Σὲ σήκωσ' ἀπ'
(τὸ βούρκο, π' ἄ-
(νέμευλιν κολή-
(θήκες,

σ' ἀγάπησα, σὲ
(πρόσεξα, σούδω-
(σα τὴν καρδιά
(μου),

μ' ἀκαρδί, γ'
(ἄλλον μ' ἀφρη-
(σες, γιὰ τὰ λε-
(πτά πουλήθη-
(κες

κ' ἀγίαρεντος
(ὁ σάρακας τρώ-
(ει τὰ σωθικά
(κά μου.

Καὶ τώρα σὺν βαρέθηκε τὰ χάρδια τὸ
(κομῆ σου,

σ' ἐδίωξ' ὁ φίλος ὁ καλὸς καὶ σοφὸς
(θάρθ' ἡ λήθη.

Ἐκείνος πού σοῦ εἶλες: ζωὴ μου ἦ
(ζωὴ σου

— ἡ ἱστορία π' ἀρχινᾷ ἀπὸ σὺν πα-
(ραμῶν...

Ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ δημοσιογράφος
κ. Κώστας Φαλτάις ἔξεδωκε εἰς
ἡμέρας αὐτὰς, σὲ δευτέρᾳ ἐκδοσί, ἓνα
παλαιὸ διήγημα τοῦ Ἐξομολόγησις
Κοριταίου. Ὁ κ. Φαλτάις εἶνε πᾶ
ἓνας δόκιμος πεζογράφος. Ἐνα μυθι-
στορῆμα τὸν μάλιστα ἔχει βραβευθεῖ
σὲ φιλολογικὸ διαγωνισμὸν, ἐνῶ ἐν ἁλ-
λο πεζογραφημῷ του, ἐχρονικῶς μᾶλ-

λον, «Ἡ Γρίπη στὴ Σκῆρος», παραμέ-
νει ὑποδειγματικὸν γιὰ τὴν ἀπλότητα
τῶν μέσων με τὴν ὁποία παρουσιάζει
μιὰ μεγάλη τραγωδία. Ἡ «Ἐξομολό-
γησις Κοριταίου» ἔχει κ' αὐτὴ τὰ χα-
ρίσματα τῆς, μὰ δὲν φτάνει στὸ ἔκτος
τῶν προαναφερθέντων ἔργων. Ριχτὴ φι-
λοσοφία, σύνθεσις πρόχειρη, γλῶσσα ἀ-
κατάστατη, ἀτονοῦν τὶς ἄλλες χάρες
του, ὅπως κάποια λεπτὴ ψυχολογικότη-
τα πού ἔχει σὲ μερικὰ σημεία τῆς καὶ
τὴν ἀπλότητα τῆς ἀφηγήσεως. Μὰ ὁ κ.
Φαλτάις εἶναι πᾶ δόκιμος καὶ δὲν
πρόκειται νὰ κριθῇ ἀπὸ τὸ ἔργο του αὐ-
τό. Ἡ Γρίπη στὴ Σκῆρος μόνον τοῦ
φτάνει γιὰ νὰ πάρει μιὰ πολὺ καλὴ θέ-
σι στὴν πεζογραφία μὰς.

ΕΥΠΑΛΙΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΩΝ

Κάποιος φιλόργυρος ἄκουσε μιὰ μέ-
ρα νὰ μιλῶσι γιὰ ἓνα ἄλλο συνα-
δελφὸ του, τοῦ ὁποῦ φιλαργυρία
ἦταν ἀπάνταστη. Με τὴν ἐλπίδα λοι-
πὸν νὰ πᾶρῃ ἀπ' αὐτὸν καμμιὰ καλὴ
συμβουλὴ καὶ γὰ ἰδῇ τὸν τρόπο τῆς
ζωῆς του, πῆγε στὸ σπίτι του νὰ τὸν
ἐπισκεφθῇ.

Ὁ οἰκεδεσπότης δέχτηκε μ' εὐγένε-
νεια τὸν συνάδελφόν του κ' ἀπὸ κοινοῦ
βέντασαν κάμψαν ὅρα. ἔσβυσε τὸ
λυχνάρι πού φώτιζε τὸ δωμάτιον, λέ-
γοντα: διὰ τοῦ εἶχάν ἰδεῖ ὁ ἕνας τὸν
ἄλλον, δὲν χρειάζεσταν περὶ τὸ φῶς.

Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ στιγμή νὰ χωρι-
στοῦν κ' ἀνῆλθε πάλι τὸ λυχνάρι, εἶδε
μ' ἐκπληξῇ: διὰ ὁ ἐπισκέπτης του ἦ-
ταν... χωρὶς πανταλόνι...

— Γιατί ἔβγαλες τὸ πανταλόνι σου,
συνάδελφε; τὸν ρώτησε τότε.

— Μὰ... γιὰ νὰ μὴν τριβεταῖ στὸ
κάθισμα καὶ φθειρεταῖ, ἀπάντησε ὁ
καλὸς. Γιατί νὰ φορῶ πανταλόνι ἀφοῦ
δὲν ὑπάρχει φῶς;

— Τότε, συνάδελφε, πῆγαίνοι σὸ
καλὸ. Δὲν ἔχω τίποτα νὰ σοῦ μᾶθω.
Ἐὰν μὲ ἐσπερᾷς σ' ἐξυμνάδα, εἶπε ὁ
πρώτος φιλόργυρος στὸν ἐπισκέπτη
του καὶ τὸν ἄφηκε νὰ φύγῃ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΡΟΛΑΝΔΟΥ ΜΠΡΕΒΑΝΕΓΚ



ΒΓΑΙΝΟΝΤΑ Σ
ο γαμπρός από
την κάμαρα
της άρρωστης,
έδωκε για
μία φορά ακό-
μα στο σύζυγό
της, το Μαυρί-
κι, ντε Μπερ-
σάχ, ότι δεν ή-
π' ηρεμία πια
καμιά έλπίδα
σωτηρίας.

Κι όμως η
γυναίκα αυτή
πριν από λίγο
καιρό ή'ταν ε-
γεμάτη ύψους
και ζωή.

Δεν είχε πε-
ράσει ούτε μί-
νη από τότε
που εύτυχισμένη και χαρούμενη είχε
δώσει τον τελευταίο χορό στο μέγαρο
της...

Α, τη βραδιά εκείνη είχε
βριαιθεί και με την αθέρια εμφά-
νισή της είχε αποσπάσει το θαυμασμό
όλων. Τότε όμως ακριβώς τη χτύπη-
σε ένα ρεύμα αέρος κι' έκανε τους
χιονόλευκούς ώμους της να ριγίσουν
κάτω απ' τα φτερά του τὰ φίληματα.

Στην αρχή δεν έδωσε καμιά ση-
μασία στο κρουαζιέρα της, αλλά την
άλλη κιόλας μέρα της παρουσιάστηκε
πνευμονία σοβαρότατη μορφή, ή, ό-
ποια βρίσκοντας έναν οργανισμό λε-
πτεπίλεπτο, δεν άργησε να μεταβλη-
θί σε καλπάζουσα φθίσι.

Μέσα σε λίγες εβδομάδες το νέο
και όμορφο εκείνο κορμί είχε λυγίσει
σαν λουλούδι μαρμαίνο και τὰ γλυκά
και μαλαρά μάτια της είχαν χωθεί μέ-
σα στις κόγχες τους, στεφανωμένα με
τους μελανούς εκείνους κύκλους, που
γροθίζε το θάνατο το δαχτυλό.

Ο Μαυρίκιος είχε απομείνει μόνος
μέσα στο δωμάτιο της άρρωστης γυ-
ναίκας του. Ήλός, με όμους πλα-
τειούς, κομψός κι' εύλογιστος, δικαιο-
λογούσε πλήρως την προσωινία του
«ωραίου» που του είχαν δώσει οι ά-
σπαστοι κύκλοι. Η ευρωσσία
του κι' η νεότης του αποτελούσε μία
θλίψη κι' χτυπητή αντίθεση προς
την μαρμαίνο ωμορφιά της γυναίκας
του, που την έβλεπε τώρα στο κρεβ-
βάτι ό πυρολόι και που από στιγμή
σε στιγμή ή'λπιε στην ύστερή ά-
γωνία του θανάτου.

Ήρθε μία νύχτα που το κρεβ-
βάτι κι' ή'ποφ θεοκαίθηκε πώς δεν
τόν έβλεπε ή άρρωστη, πλησίασε με
μία θυσία προσφύλαξε στο παράθυρο
και κύτταξε άνήσυχος κάτω στο δρό-
μο. Σχεδόν άμέσως ένα όγκος τον κυ-
ρίευσε και τὰ φώδια υπέσχεσαν.

Μία ξανθή νέα γυναίκα που το λε-
πτό επανωφόρι της άφανε να διαγρά-
φονται καθαρά ή πλαστικές γραμμές
του σφριγγλού κορμιού της, βάδισε
βιαστικά στο αντικρινό πεζοδρόμιο.
Σήκωσε το κεφάλι της για μία στιγ-
μή και κύτταξε προς το παράθυρο που
βρισκόταν ο Μαυρίκιος. Έπειτα πέ-
ρασε, πάντα βιαστική, στο άπεναντί
πεζοδρόμιο και μπήκε στην εδύθυρα
του μεγάρου των ντε Μπερσάχ.

Ο Μαυρίκιος άκροπατώντας στις
μύτες των ποδιών του, βγήκε απ' την
αίθουσα της άρρωστης και πέρασε
στο πλαγινό μικρό σαλόνι. Εκεί
άνοιξε τη μικρή τζαμωτή πόρτα μίας
ιδιαιτέρως σκάλας και σκύβοντας στο
δρόμιο κεφαλόσκαλο, είπε με φωνή
που μόλις άκούστηκε:

—Προσέχετε!... Μή χτυπάτε το
ηλεκτρικό κουδούνι. Κλείστε την πόρ-
τα σιγά κι' έλατε...

Σε λίγα δευτερόλεπτα, ή όμορφη γυ-
ναίκα ντε Σωβάλ, ή ξανθή γυναίκα που
περπατούσε προηγούμενος στο πεζο-
δρόμιο, βρισκόταν κοντά του, άλαφρο-
πάτητη κι' άνάλαφρη σαν σελίδα
φερόμενη.

Τό περπάτημα της μαντεύεται να
νάχα απ' το ανεπαίσθητο θρόισμα του
μεταξωτού παλτού της. Έτσι, γλυ-
περώντας μάλλον, παρά βαδίζοντας,
έφτασε στο Μαυρίκιό κι' άγκαλιά-
ζοντας τον θερμά, με
μία ελυσίσι φαίνεται
άνασκηώθηκε στις ά-
κρες των ποδιών της
για να του προσφέρει
τά φλογερά και κόκ-
κινά της χείλη.

Τά χρυσά αυθα
μαλλιά της, τὰ ζα-
φειρένια μάτια της,
τά κόκκινα σαν τή
κεράσι χείλη της, ή
λή ή ευωδία της λου-
λουδένιας της υπέρ-
ξωος έδιναν μέσα στο
μικρό σαλόνι μία αι-
δορότητα που από πο-
λόν καιρό ή'ταν ά-
γνωστή.

—Μαυρίκιε! Μαυ-
ρίκιε! Σε ξαναβρί-
σκω τέλος πάντων!...
Φιθύρος ή κυρία ντε
Σωβάλ, σφίγγοντας
τον παράφορο.

—Τι τρέλλα ή'ταν
αυτή, Βαλεντίνη!...
της είπα εκείνος. Τι
άκατανόηστη τρέλ-
λα ή'ταν αυτή!...

Και δείχνοντας τα
τά παραπετάσματά της,
που σκέπαζαν τήν
πόρτα του δωματίου
της άρρωστης, πρόσθεσε:

—Συλλογίσου ότι είνε εκεί...
—Ζή; ρώτησε ξηρά εκείνη.

—Δεν πέθανε ακόμα, αλλά και δεν
ζή πια. Ποτέ όμως δεν ή' άφανε
νάβης αν δεν έπαινε το γράμμα που
πρό με κατατρεμάσε τόσο με τή λα-
κωνικότητά του όσο και με την έξα-
ψη με την όποια είχε γραφεί...

Και, λέγοντας τὰ λόγια αυτά, ή
Μαυρίκιος έδωκε απ' την τσέπη του
ένα μωμένο γράμμα που, όπως έ-
δειχνε το πλάγιό γράμμα του, ή'ταν
γραμμένο βιαστικά, με νευρικούς ύπο-
γραμμισμούς που φανέρωναν μία από-
φασή, ανατρίχλη και διάθεση μαζύ
της τὰ έβλεπε.

—Πρέπει να σε ιδώ. "Αν μου άρ-
νηθείς το ραντεβού αυτό, θα πη πως
ποτέ δεν με άγαπήσες. Πρόσεξε, αν



—Μαυρίκιε... Μαυρίκιε, τε-
λός πάντων σε ξαναβρίσκω!

δεν έθεις άπόψε, θα έρθω έγώ, ά-
ποφασισμένη να διαπράξω τὰ πιο ά-
φάνταστα πράγματα. Έν άνάγκη, θα
σε σκοτώσω και κατόπι θ' αυτοκτο-
νήσω!...

Η όμορφη Βαλεντίνη ντε Σωβάλ,
συγκλονιζόταν από λυγμούς, άκουμπι-
σμένη στον ώμο του.

—Ναι, είμαι τρελή, αλλά απ' τον
έρωτά μου για σένα!... Όταν χωρι-
στείς έ'τσι απότομα κανείς από την ά-
γάπη του, δεν μπορεί πάντα να κα-
τανικήσει κάποιες ύπόνοιες, κάποιες
φαντασίες και τότε, δεν ξέρει πια τι
κάνει και τί λέει...

—Ο τόνος της έπιστολής σου, ά-
γαπημένη μου, μου έκανε βαθύτατη
έντοπωση... Νόμισα πως μπορούσες να
φτάσεις στα έσχατα και φοβήθηκα για
σένα, μόνο για σένα, άπάντησε ή Μαυ-
ρίκιος.

—Για μένα;... έ-
κανε εκείνη. "Όστε
μ' αγαπάς πάντοτε...
Δεν είν' έτσι; Τι
εύτυχία!... και σφί-
χτηκε πάνω στο στή-
θος του με περισσό-
τερη θερμότητα.

—Κακή που εί-
σαι! της άπάντησε
ο Μαυρίκιος, χαιδύνο-
ντας τις μπούκλες των
χρυσών μαλλιών της.
Πώς μπορούσες να
αμφιβάλλεις γι' αυτό;

—Αμφιβάλλω για
τι πέρασες έξη όλο-
κληρες εβδομάδες χω-
ρίς να σε ιδώ, χωρίς
να μάθω τίποτε για
σένα. Η σιωπή σου
αυτή ή'ταν για μένα
ένα χάος που μόφε-
ρε ήλιγο και μου σά-
λευε το νοή!

Ο Μαυρίκιος
την έσφιξε πάνω στο
στήθος του και κήλ-
λησε στα δυό της μά-
τια τὰ θερμά φίλια
του που την έκαναν
να έγκυαλίζει ή φθί-
στην άγκαλιά του,
σαν λιποθυμισμένη.

Μα τη στιγμή που οι δυό έρωτευ-
μένοι, ξεχνώντας όλο τον κόσμο, βρι-
σκόντουσαν παραδομένοι στο μεθύσι
της έρωτικής χαράς τους, πέντε δά-
χτυλα έδύνατο γλυστέρησαν ανάμεσα
από τὰ άνοιγμα των βαρύνων παρα-
πεταμάτων που σκέπαζαν την πόρτα,
πασπατεύοντας τις πτυχές τους. Έ-
να χέρι με μίαν όπάλινη διαόφεια φά-
νιξε, και κατόπι ένα μπράτσο ντα-
κινό που ή γαλατίνη άσπράδα του
άποτελούσε ζωηρότατη αντίθεση με
τά δυσανάχτομα βαλόνια της κουρ-
τίνας. Έστρεψε μία γυναικεία κορφή
φάνηκε, μία λευκή σιλουέτα πρόσ-
θε σε φάντασμα, με χυμένα τὰ μαλ-
λιά στους ώμους, πυκνά και βαθύχρω-
μα σαν τή νύχτα. Δεν έμοιαζε με
γυναική ή γυναικία εκείνη, μά φαί-
νόταν σαν φάντασμα του άλλου κέ-
σμου που γλυστέρει ανάμεσα από κυ-

παρίσσια, κάτω απ' τὸ χλωμό τὸ φῶς
τοῦ φεγγαριού. Τὸ πόσο πῶς της εἶχε
μιά ἔκφρασι ἀπερίγραπτα ὀδυνηρή,
καὶ τὰ μάτια της ἦσαν ὀλάνοιχτα σὲ
μιά φριχτὴ ἐνατένισι. Τὸ σῆμα της
ἔτρεπε καὶ τὰ δόντια της χτυποῦσαν
ἀπ' τοῦ πυρετοῦ τὰ ρίγη. Ἡ ζωὴ της
δὲν ἐκδηλώνονταν παρὰ μόνον, καὶ
τὴν ἔκτοντ' ἄμψι τῶν δυὸ μεγάλων
ματιῶν της. Καὶ τὸ μαῦρο ἐκεῖνο ἄ-
σπευτο βλέμμα της μετὰ τὴν ἀπόκο-
σμὴν ἄμψιν του, κυττούσε ἀποκαυνο-
μένο τὰ δυὸ ἐκεῖνα σφριγγλὰ σώματα.
Τοὺς δυὸ νέους ἐρωτευμένους ποὺ εἶ-
χαν τὰ μάτια τους κλειστὰ καὶ τὴ
χείλη τους ἐνωμένα.

Ἡ Βαλεντίνη ἐξακολουθοῦσε νὰ λέη
με φωνὴ λιγομένη καὶ τρεμουλιαστή.

—Συλλογίσου, ἀγάπη μου! Ἡ ἔρα
ὅτι μοιραίως θάμινες κάποτε μόνος
κι' ἔλαγα ἐπὶ ἰσως δὲν θὰ μ' ἀγαποῦ-
σες πια. Φαντάζεσαι τί βασανιστικὴς
ἡγινίες ἐπέερα; Νὰ ξέρω ἐπὶ καὶ
γινόντων ἐλεύθερος... ἐλεύθερος! καὶ
ὅτι ἰσως θὰ σ' ἔλαγα γιὰ πάντα, τὴ
στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θὰ μπορούσα νὰ
ἐπιζῶ ἐπὶ θὰ σὲ εἶχα δικόν μου, ὁ-
λότελα δικόν μου...

Ὅρθια πάντα, κρατημένη ἀπὸ τὴ
παραπείτασμα, ἀκίνητη, ἡ ἄρρωστη
Αἰμιλία, ἡ προδομένη σύζυγος, τοὺς
ἄκουγε.

Με φωνὴ χαϊδευτικὴ, σχεδὸν μου-
ρυσιστὴ ὁ Μαυρίκιος ἀπάντησε:

—Πάντοτε σ' ἀγαποῦσα, Βαλεντί-
νη! Δὲν παντοῦντα τὴν Αἰμιλία,
παρὰ μόνον γιὰ τὰ χρήματά της. Κι'
ἂν θέλῃς νὰ γίνω πλούσιος τὸ
ἔκαμα γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σ' ἔχω εὐκο-
λότερα δική μου. Μὰ τώρα, νὰ, ποὺ
ἐνὰ ἀπρόοπτο γεγονός πρόκειται νὰ
σπῇ τὴν ἄλυσίδα ποὺ μ' ἔδνε μ'
ἐκείνη καὶ με κρατοῦσε μακριὰ σου.

Ἐνα παρατεταμένο φίλημα συμ-
πλήρωσε τὴν τελευταία του φράση.

Τὰ μάτια της ἄρρωστης ἔγιναν πε-
ρισσότερο ἄπλυν καὶ τὸ χρῶμα της
ποὺ ὤχρτο.

Τότε ὅμως, ἀντλώντας ἀπὸ τὴν ἄ-
γρια ἀγανάκτησιν της μὲ ὑστάτη δύ-
ναμι, ἀκουμπώντας, σὲ ἑπιπλά με
προσφύλαξε, πασπατεύοντας τοὺς τοί-
χους, γλίστρησε, σὰν ἀπαισιο φάντα-
σμα, τὸ πικρὸ γαλὶ τοῦ σαλονιοῦ καὶ
μὲ ἄπειρες προσφύλαξεις ἀκροπατών-
τας, πλησίασε σὲ ἀνύποπτο ζευγάρι
τῶν ἐνύχτων ἐραστῶν. Ὅστε ὁ Μαυρί-
κιος, οὗτε ἡ Βαλεντίνη τὴν ἀντελή-
φθησαν. Ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε σὰν
μεθυμένος νὰ ψιθυρίζη λόγια τρυφε-
ρά, σκύβοντας πάνω ἀπ' τὴ φίλη του
καὶ ἀγγίζοντας ἀνάλαφρα τὸ στήμα
της με τὴν ἄκρη τῶν χειλῶν του
γιὰ νὰ βροῦν τὰ λόγια του ποὺ ἔκο-
λα τὸ δρόμο της καρδιᾶς.

—Θὰ γίνης τέλος πάντων γυναικία
μου... Τὰ κατέλαβες; Γυναίκα μου ἂ-
φοῦ ὑπῆρξες ἡ λατρευτὴ μου φίλη...
Θὰ εἴμαστε πλούσιοι, εὐτυχισμένοι...
εὐτυχισμένοι...

Ἐνὰς μικρὸς κρότος τοῦθιξεν τὴν
προσοχὴν τοῦ Μαυριοῦ. Χωρὶς ν'
ἔσση τὴν γυναικία ποὺ κρατοῦσε στήν
ἀγκαλιά του, τέντωσε τὸ αὐτί του
πρὸς τὸ μέος τῶν παραπεταμένων.
—Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε κατόπι.
Ὅστε πνὴξ δὲν ἀκούσεται. Φαίνεται

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ



ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Σερνιταν και ο περιποϊτικὸς ράφτης. Γιατί δὲν παράγγειλε σ' αὐτὸν τὸ κοστούμι του. Ο στρα-
τάρχης Καστελλάν κι' ἡ στερεώτες ἐρωτήσεις του. Ἡ φάρα των ἀξιωματικῶν του. Πὺς τὴν πλη-
ρωσε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς με 15 ἡμερῶν φυλάκισι. Τί ἔκανε ὁ Ρώσος πρίγκηψ Γεωργιάκιωφ γιὰ νὰ ἀ-
δυνατίσῃ. Ἀλματα μέσα σὲ ὑπουργικὸ γραφεῖο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποτε ὁ ποιητὴς Σερνιταν μπε-
κε μέσα σὲ κατὰστῃμα κάποιου γνω-
στοῦ του ράφτη γιὰ νὰ τοῦ παραγγεί-
λῃ ἕνα κοστούμι. Ὁ ράφτης, ἄνθρω-
πος ἀνοιχτόκαρδος κι' ἔξυπνος, θέλον-
τας νὰ κολακεύσῃ τὸν ποιητὴ γιὰ τὴν
τιμὴ ποὺ τοῦκανε παραγγέλλοντας σ'
αὐτὸν τὰ ρούχα του, τὸν ἔπρεσ σὲ
ιδιαιτέρω γραφεῖο του καὶ τοῦ προσέ-
φερε ἕκκι ἀναψυκτικὰ καὶ μεζέδες.
Δείχτηκε μάλιστα τόσο περιποιητικὸς
ἀπέναντί του, τοῦ μίλησε τόσο κολα-
κευτικὰ γιὰ τὰ ποιήματά του, ὥστε
ὁ ποιητὴς συγκινήθηκε.

Μὰ ἡ δύναμις της εἶχαν ἐξαντλη-
θεῖ πια. Τὰ γόνυτά της λυγίσαν, τὰ
πόδια της ἔτρεμαν καὶ σιγά-σιγά γέρ-
νοντας, σωριάστηκε ἀδρόβα πάνω σὲ
χαλί...

Ἡ Αἰμιλία ἀνασκηώθηκε τοὺς
ἀγκῶνες της καὶ σὲ γόνυτά της. Δὲν
βάδισε πια, σερνόντας μουσεουλώντας
ἐπάνω σὲ παχὺ χαλί. Θὰ ἔφτανε τά-
χα σὲ σκοπὸ της; Σὲ κάθε στιγμὴ
νόμιζε ἐπὶ ἡ δύναμις της τὴν ἐγκα-
τέλειαν κι' ὅλοισα κατέβαλε νέες ὑ-
πέρτατες προσπάθειες...

Φτάνοντας τέλος κάτω ἀπὸ τὸ τρα-
πέζι, ὤφισε με ἄγωνία τὸ χέρι της
κι' ἔπιασε τὸ πιστόλι. Μὲ ὑστάτη ἐ-
νεργητικότης τὴν ἤλκυσε σὲ τέσ-
κορμη, με τὴν ὑπέρτατη ἔλπιδα της
ἐκδικήσεως. Μὲ μίαν ὑπεράνθρωπη τέ-
λες θέλησιν, σηκώθηκε τρομερὴ καὶ
πρὶν προσφύσῃ ν' ἀντιληφθεῖν τὸν
κίνδυνο, πυροβόλησε...

Ο Μαυρίκιος σωριάστηκε κάτω κε-
ραυνόληκτος, χτυπημένος στὸν κρό-
ταφο. Ἡ Βαλεντίνη ἔδωκε μίαν τρελ-
λὴ κραυγὴ ἀπογνώσεως, ἐνῶ ἡ ἐκδι-
κήτρια σύζυγος ἔξαγούριζε σέρνοντας
στὲ δωματίῳ της.

Ἐπείσε σὲ κρεβάτι της βαρεῖ
σὰν σωρὸς ἄλγους. Ἀμέσως οἱ ὀγ-
χοὶ τοῦ θανάτου ἄρχισαν νὰ βγαίνουν
χρησίζοντας ἀπ' τὸ στήθος της. Τα-
σφριζόντας καὶ βοὴ γέμισε τὸς αἶθου-
ρας τοῦ μεγάρου. Σὲ λίγο ἡ πόρτα
ἄνοιξε καὶ μπήκε μέσα ὁ οἰκονόμος
καὶ πῶσι ὁ ἔντρομος ὑπρέστης.

Ἡ κυρία ντε Μπερσάχ ποὺ ξεψύ-
χουσε πια σὲ κρεβάτι της, βόηκε
στὸ στόμα της, ἕνας τελευταῖος σπασ-
μός τὴν συντάραξε γιὰ λίγο καὶ ἡ
ἡμέρα τοῦ θανάτου ἀπλώθηκε σὲ
σῶμα της.

Ἡ κυρία ντε Μπερσάχ εἶχε πε-
θάνει...

Ἐνὰ κῶμα αἵματος ὅμως ἀνέθηκε
στὸ στόμα της, ἕνας τελευταῖος σπασ-
μός τὴν συντάραξε γιὰ λίγο καὶ ἡ
ἡμέρα τοῦ θανάτου ἀπλώθηκε σὲ
σῶμα της.

Ἡ κυρία ντε Μπερσάχ εἶχε πε-
θάνει...

Μὰ στήν νεκρικὴ της ὁδὸ ἔπ' ἀπάνω εἰ-
χε ἀποτυπωθεῖ ἕνα παράξενο χαμο-
γελο, ἕνα ἀνεπαίσθητο χαμόγελο μὲ
βαθύτατες χαραὲς. Ἦταν ἡ χαρὰ της
διπλῆς ἐκδικήσεως!...

τοὺς ἀξιωματικούς του γιὰ τὴν κατα-
γνώφισή του.

Ἡ ἐρωτήσεις του ἦσαν πάντα στε-
ρεώτες: «Τί ἐργασία κάνει ὁ πατέ-
ρας σου;... ἡ μητέρα σου;... ἡ ἀδελ-
φὴ σου;...»

Μὲ μέσα λοιπὸν οἱ ἀξιωματικοί
του συμφωνήσανε νὰ τοῦ ἀκαρῶσουν
τὴν ἐξῆς ὁμορφὴ φάρα: Νὰ τοῦ δώ-
σουν ὅλοι τὴν ἰδια ἀπάντησι.

Ὅταν λοιπὸν ὁ στρατάρχης ἔκανε
τὴν ἐπιθεώρησιν του στήν πλατεία τῆς
Ἐλευθερίας τοῦ Παρισιῦ, σταμάτησε
στὸν πρῶτο ἀξιωματικὸ καὶ τὸν ρώ-
τησε:

—Τί ἐργασία κάνει ὁ πατέρας σου;
—Ἦ ποδηλατοποιὸς, στρατηγὲς μου.
—Ἡ μητέρα σου;
—Πλύστρα.
—Ἡ ἀδελφὴ σου;

Ἐννοεῖται, ἐπὶ πρὶν ἀρχίσῃ τὴν
καθημερινὴν αὐτὴ γυμναστικὴν του,
φρόντιζε νὰ κλείνεται καλὰ μέσα σὲ
γραφεῖο του. Μὲ μέσα ὅμως ἔχασε
νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα καὶ τὴ στιγμὴ
ποὺ ἀνύποπτος, πηδούσε πάνω ἀπὸ
μὴ πολυθρόνα, ἕνας ἁνώτερος ὑπά-
λλιος τοῦ Ἰπουργεῖου μῆψε μέσα
καὶ βλεπόντας τὸν ὑπουργό του νὰ
κάνῃ σάλας ἀπέμεινε κατὰπληκτος.

Τὸ πρῶτον ἀπέμεινε νὰ πᾶρῃ δυ-
σάρεσιν τροπὴ, γιατί ὁ ὑπουργὸς φαί-
νόταν ἐπὶ εἰς ἐκνευριστικὴν τρομέρα
μετὰ τὴν ἀκούσιν ἐκείνη ἀδιακρισία τοῦ
ὑπαλλήλου του.

Ὁ τελευταῖος ὅμως ἔσπασε τὴν κα-
τάστασιν μετὰ τὴν ἐτοιμότητά του.

—Ἦνε δυσκολώτατο αὐτὸ τὸ πῆ-
γμα. Ἐξοχώτατε, εἶπε με σοβαρό-
τητα, ἀλλὰ κι' ἐγὼ νομίζω ἐπὶ ἔχω
κάποιαν ἐπιδεξιότητα σ' αὐτοῦ τοῦ εἰ-
δους τὴν ἀσκήσιν. Στοιχηματίζω λοι-
πὸν εἶκοσι ροῦβλία ἐπὶ πᾶρῃ μακρο-
τερα ἀπὸ τὴν ἐξοχότητά σας.

Ὁ πρίγκηψ δέχτηκε τὴν πρότασιν
του κι' ὁ διπλωματικὸς προχώρησε χω-
ρὶς νὰ χάσῃ κατὰ καὶ πῆδησε.

Εἶχε ὅμως τὴν εὐφροσύνην μόνον
νὰ σπῇ τὸ κεφάλι του.

Αὐτὸ ἔπαισε γιὰ νὰ σκάσῃ σὲ γέ-
λια ὁ πρίγκηψ καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ
στοίχημα. Ὅσοια μάλιστα ἀπὸ λίγων
καιρῶν τὸν ἐπροβόλασε κι' ἀπὸ τότε
τόν εἶχε ὅπο τὴν προστασία του, γιατί
εἶχε δειξτε μεγάλη... διπλωματική. Ἄν
ἔχι καὶ ἀλλοτρίτη, δεινότητα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΝΑ μούγκρισμα ανασήκωσε το στήθος του Γουλιέλμου Μάιστερ και θέλησε να όρμηξη για να τιμωρήσει τη θλαστήρα που είχε προσφέρει η άτυχη εκείνη γυναίκα. Μά είχε υπολογίσει, χωρίς το τραύμα του... Ξανάπεσε βαρύ, στο κρεβάτι του κι άρχισε να ξεσπάζει το σεντόνι του με τα νύχια του...

—Ω! βόγγηξε. Ο εκδικητής Θεός δεν θα κλείσει ποτέ το βιβλίο στομα σου;... Άθλια, που δεν διστάζεις να μολύνεις και να λερώνεις, τι είπες ευγενικό και άγιο...

Η Μαλφίερα πλησίασε τότε στο κρεβάτι του. Και θυβρίζοντας μέσα στα μάτια του τα σκοτεινά βλέμματα της, είπε:

—Ξέρεις, Γουλιέλμ, ότι η Μινιόν βρίσκεται τώρα σκλάβο στη Άλγερία;...

Το φέμμα αυτό ήταν πραγματικά καταχθόνιο.

—Τι είπες; φώναξε ο Γουλιέλμος. Η Μινιόν ξαναέπεσε στα χέρια αυτών των τεράτων;... Η Μινιόν σκλάβο στη Άλγερία;... Λες φέμματα, έλσειν;... Την έβωσα εγώ!...

—Ναι, την έβωσα, είπε σαρκαστικά η Μαλφίερα συνεχίζοντας τα φέμματα της, μά οι ναυτές που την περιουλεύσαν στη θάλασσα τους ήταν δικοί μου και την παρέδωσαν πάλι στους πειρατές... Έτσι έπρεπε να γίνει, γιατί η μητέρα της θα έπληττε πολύ ολομόναχη εκεί κάτω στην Άφρική.

—Ω! είναι φοιχτό!—μύθρισε ο στωικός πληρωμένος.

Και συντομιμένος από την τρομερή αυτή αποκάλυψη, σιωπούσε ακίνητος στο κρεβάτι του, γάνοντας πάλι τις αισθήσεις. Το κεφάλι του αντήχησε βαρύ άπανο στα σανίδια κι οι λευκοί επίδεσμοι που το τύλιγαν κοκκίνισαν απ' το αίμα του. Τότε ένα διαπεραστικό γέλιο βγήκε απ' τη χείλη της Μαλφίερας, η οποία είπε:

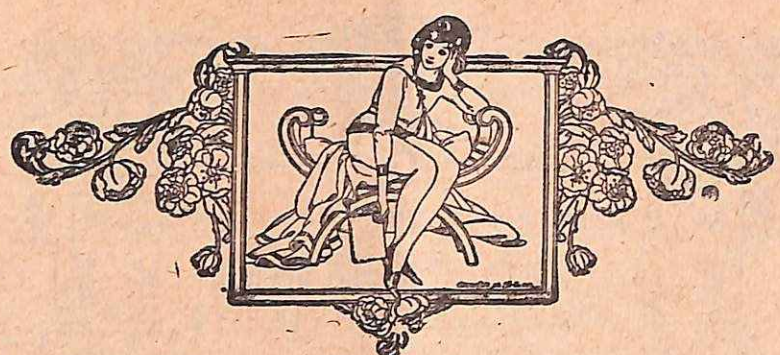
—Δεν έχει σημασία... Όπωςδήποτε, το κεφάλι του θα φίνη καλό... Μά η πληγή της καρδιάς του είχε θανάσιμη!... Και είμαστε ακόμα στην άσχημη... Ω!... κι' εγώ ύποφερα άλλοτε πολύ για την αγάπη του Τζέδινι Κυρπιάνη.

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, η Γουλιέλμος Μάιστερ, ο οποίος είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του συμπόνια. Τον ανασήκωσε ελαφρά και τον ξέπλωσε πυκνά. Κατόπιν έβωσε τους ματωμένους επίδεσμούς του κι' αφού έπλυνε με προσοχή την πληγή του, έδωκε μόνο η πέσσα της είχε σπάσει. Καμιά άλλη σοβαρή επίδεικσις δεν είχε επέλθει...

Την άλλη μέρα, ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο οποίος είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του συμπόνια. Τον ανασήκωσε ελαφρά και τον ξέπλωσε πυκνά. Κατόπιν έβωσε τους ματωμένους επίδεσμούς του κι' αφού έπλυνε με προσοχή την πληγή του, έδωκε μόνο η πέσσα της είχε σπάσει. Καμιά άλλη σοβαρή επίδεικσις δεν είχε επέλθει...

Ο σκλάβος μπήκε τότε μέσα στο δωμάτιο όπου κοιτόταν ο Γουλιέλμος. Προχώρησε προς το κρεβάτι του και την κύσταζε με συμπόνια. Τον ανασήκωσε ελαφρά και τον ξέπλωσε πυκνά. Κατόπιν έβωσε τους ματωμένους επίδεσμούς του κι' αφού έπλυνε με προσοχή την πληγή του, έδωκε μόνο η πέσσα της είχε σπάσει. Καμιά άλλη σοβαρή επίδεικσις δεν είχε επέλθει...

Την άλλη μέρα, ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο οποίος είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του συμπόνια. Τον ανασήκωσε ελαφρά και τον ξέπλωσε πυκνά. Κατόπιν έβωσε τους ματωμένους επίδεσμούς του κι' αφού έπλυνε με προσοχή την πληγή του, έδωκε μόνο η πέσσα της είχε σπάσει. Καμιά άλλη σοβαρή επίδεικσις δεν είχε επέλθει...



ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

την εμφάνισή της.

—Αμέσως τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν σαν δυο ρομφαίες.

—Ε λοιπόν, κύριε Μονιόν, είπα με τη δυνατή της φωνής η Μαύρη Δουκίσσα, φαντάζομαι πως θα περάσατε ωραία νύχτα απόψε. Δεν πι-στεύω να είδατε άσχημα όνειρα. Ω!

—Ω!... βλέπω πως μνησικακείτε έναντιον μου για τις λίγες πληροφορίες που είχα την καλωσύνη να σας ανακοινώσω χτές... Είναι αλήθεια τόσο δυσάρεστο για έναν ερωτευμένο να μαθαίνει ότι η δέσποινα των λογισμών του βρίσκεται μέσα στην άρχαία κάποιου Άραβος πολεμιστού...

—Γέμνα! Άτιμο φέμμα! φώναξε ο Γουλιέλμος.

—Λέτε πως είναι φέμμα, κύριε Γουλιέλμο Μάιστερ. Μά όπως ξαναπα-σατε σείς στα χέρια μου γιατί να μην ξαναπαίξω κι' η Μινιόν... Δεν θα ξε-χάσω βέβαια ότι ήταν λιποθυμμένη και ανίκανη να προβάλει και την ε-λαχίστη αντίστασι...

Ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ακούγοντας αυτά τα λόγια, έγειρε το κεφάλι του με συντριβή. Μπρος σε μια τόσο άδυσωπητη μοίρα, έννοιωσε μία μεταβολή να επέρχεται μέσα του και μία ταπεινότητα να διαδέχεται τη μαγία που τον κατείχε...

Πιάστηκε από την άκρη του κρε-βάτι.

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, η Γουλιέλμος Μάιστερ, ο οποίος είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του συμπόνια. Τον ανασήκωσε ελαφρά και τον ξέπλωσε πυκνά. Κατόπιν έβωσε τους ματωμένους επίδεσμούς του κι' αφού έπλυνε με προσοχή την πληγή του, έδωκε μόνο η πέσσα της είχε σπάσει. Καμιά άλλη σοβαρή επίδεικσις δεν είχε επέλθει...

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, η Γουλιέλμος Μάιστερ, ο οποίος είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του συμπόνια. Τον ανασήκωσε ελαφρά και τον ξέπλωσε πυκνά. Κατόπιν έβωσε τους ματωμένους επίδεσμούς του κι' αφού έπλυνε με προσοχή την πληγή του, έδωκε μόνο η πέσσα της είχε σπάσει. Καμιά άλλη σοβαρή επίδεικσις δεν είχε επέλθει...

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, η Γουλιέλμος Μάιστερ, ο οποίος είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του συμπόνια. Τον ανασήκωσε ελαφρά και τον ξέπλωσε πυκνά. Κατόπιν έβωσε τους ματωμένους επίδεσμούς του κι' αφού έπλυνε με προσοχή την πληγή του, έδωκε μόνο η πέσσα της είχε σπάσει. Καμιά άλλη σοβαρή επίδεικσις δεν είχε επέλθει...

Ο σκλάβος μπήκε τότε μέσα στο δωμάτιο όπου κοιτόταν ο Γουλιέλμος. Προχώρησε προς το κρεβάτι του και την κύσταζε με συμπόνια. Τον ανασήκωσε ελαφρά και τον ξέπλωσε πυκνά. Κατόπιν έβωσε τους ματωμένους επίδεσμούς του κι' αφού έπλυνε με προσοχή την πληγή του, έδωκε μόνο η πέσσα της είχε σπάσει. Καμιά άλλη σοβαρή επίδεικσις δεν είχε επέλθει...

Την άλλη μέρα, ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο οποίος είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του συμπόνια. Τον ανασήκωσε ελαφρά και τον ξέπλωσε πυκνά. Κατόπιν έβωσε τους ματωμένους επίδεσμούς του κι' αφού έπλυνε με προσοχή την πληγή του, έδωκε μόνο η πέσσα της είχε σπάσει. Καμιά άλλη σοβαρή επίδεικσις δεν είχε επέλθει...

βατιού του κι' άφησε τον εαυτό του να πέσει κάτω... Σέρθηκε γονατιστός στο πάτωμα ως την εγκληματική γυναίκα και με φωνή σπαρταχτική, της είπε:

—Κυρία, κυρία, έλας!... Οικοτο... Ένα μίσος άρχαίο σ'α χωρίζει από την οικογένειά που έγινε δική μου. Μά η οικογένειά αυτή είναι και δική σου, κυρία. Σ'α χρειάζεται ένα θύμα, έστω!... Μά έκαινε την οποία καταδικάσατε, έκαινε που παραδώσατε στους πειρατές εν' άθωα... εν' άγνη.

Η φωνή της άγνοε το μίσος και την κακία. Τη ζέρετε άλλοτε αυτό, γιατί σ'α συχώρεσε άλλοτε. Αν και ύ-πέφερε πολλά εξ αιτίας σας. Είπ' ένα πλάσμα που ξέρετε μόνο ν' άρχα... Κυρία, αν υπάρχει στον κόσμο κάποιος που να τον αγαπάτε, αν έχετε κάποια γλώσσα που σ'α συγγενεί, σ'α εξορκίζω σ' άνομά του, δώστε της χάρη. Άν έμω θέλετε ένα θύμα... πάρτε τη ζωή μου. Άν τ'άχνετε αυτό, ο τελευταίος μου στεναγμός θα είναι μία εύλογια σας...

Η Μαλφίερα τον κύσταζε στα μάτια, ενώ ο φτωχός νέος έπινε την άκρη του φορέματός της για να τη φέρει στη ζωή του... Τραβήχτηκε τότε πίσω κι' ένα φοιχτό, δειλινό γέλιο ξέφυγε σφουριχτά μέσ' απ' τα δόντια του... Ο Γουλιέλμος Μάιστερ...

—Μά—συλλογιζόταν—δεν μπορώ ν' άρχολομαι ολομόναχη, για β' αυτό. Πρέπει να βρω ένα συνεργάτη. Και δεν βλέπω καλύτερο από το Μαυρό-ριο, τον παλιό Γεροξέσταστ, ο οποίος βρίσκεται μαζί με το σέξονό μου στη Γερμανία... Ναι, θα τον φέρω ε-δώ και θα τον στείλω κατόπιν στα διάφορα λιμάνια της Άνατολής για να μου φέρη του: ανθρώπους που γοιεύονται...

Παρέμεινε μερικές ημέρες ακόμα στο νησί της κι' όταν η πληγή της έκλεισε τέλος, ξαναφύγε για τη Βενετία για ν' άρρίστη την πραγματο-ποίηση των σχεδίων της...

XVII Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Εντωμεταξύ ο κόμης Σπάντα είχε ξαναγορίσει στη Νεάπολη. Η πρώτη του φροντίδα, μόλις έφτασε εκεί, ή-σαν να τρέξει στα ανάκτορα και να υποβάλει τα σχέδια του στη γοητευτι-κή βασίλισσα των Δύο Σικελιών.

Η Μαρία Βιζέντι δεν μπόρεσε να κρύψει την άπεραντη συγκίνησή που την πλημμύριζε, καθώς είδε ξαφνικά...

Εντωμεταξύ ο κόμης Σπάντα είχε ξαναγορίσει στη Νεάπολη. Η πρώτη του φροντίδα, μόλις έφτασε εκεί, ή-σαν να τρέξει στα ανάκτορα και να υποβάλει τα σχέδια του στη γοητευτι-κή βασίλισσα των Δύο Σικελιών.

απροστά της τον πιστό της ύπυργό, το φίλο που μυστικά τον λάτρευσε.

Έφερε νευρικά το χέρι της στο στήθος της για να καταστείλει τους δυνατούς γότπους της καρδιάς της κι' έμεινε σιωπηλή.

Η σιωπή της, η συγκίνησή που τη συγκλόνιζε έλκυλχη, απέκάλυψαν στον ευγενή Ναπολιτάνο μεριστάνα όλα τα αισθήματά της που ως τότε είχε προσπαθήσει να του κρύψη...

Σήμερα τον καταλάβαινε καθαρά. Δεν την αγαπούσε μονάχα αυτός. Το αίσθημά του είχε άνταπόδοσι.

—Αυτός που βρίσκεται απροστά στα πόδια σας—της είπε με φωνή άρχη—δεν θέλεις να πεθάνω, χωρίς να σ'α ξαναδώ, ω βασίλισσά μου. Μά η άγωνία αυτές λησμονήθηκαν πειά. Άν είναι γραφτό μου έμω να πεθώ-ω γρήγορα, θα πεθάνω, έχοντας μία γλυκιά ελπίδα στην καρδιά μου.

Και σαν να ξεγρόστε αυτό που εί-πε, ο κόμης Σπάντα επρόσθεσε με φωνή ακόμα πιο σιγανή:

—Βεβαιώνω πως αυτό που η καρδιάς τους ενώθηκαν κάτω στη γη, ξαναβρίσκονται εκεί ψηλά... ένωμέ-νοι... για πάντα!...

Η Μαρία Βιζέντι έγειρε το γοη-τευτικό κεφάλι της και ψιθύρισε σαν να μιλούσε στον ίδιο τον εαυτό της: —Άλλοίμονο... μήπως η ελπίδα αυτή είναι μία πλάνη;... Ω! αν ήταν αληθινή...

Ο κόμης Σπάντα πήρε μέσ' στα φλογισμένα του δάχτυλα το χέρι της βασίλισσας, το έφερε στα χείλη του και για πολλή ώρα το κράτησε εκεί.

Η Μαρία Βιζέντι ήταν κατάχλω-μη και το βλέμμα της είχε πάρει μι' άπεραντη τρυφερότητα. Ποτέ δεν είχε γνωρίσει τέτοιες στιγμές ευτυχίας...

Μά έβλεπε θυμήθηκε πως ήταν βασίλισσα. Άρχα-άρχα τότε, σαν να έδειχνε τη θλιβή της γι' αυτό που έ-κανε, τραβήξε το χέρι της.

—Κόμη, είπα με φωνή που αντη-χούσε από θαυσιές αρμονίες—η καρ-διά μου νίκησε τη θέλησή μου και έ-βωσα για μία στιγμή πως είμαι βασι-λισσα κι' ότι ένα διπλό στέμμα θα-ραίνει άπάνω στο κεφάλι μου. Πού ό-λίγο δεν σ'α μίλησε η βασίλισσα, αλλά μόνον η Μαρία Βιζέντι, η Μα-ρία που είχε μούσει από την ευτυ-χία των λίγων αυτών στιγμών, που, άλλοίμονο, δεν θα ξαναγύρισαν πειά.

«Κόμη Σπάντα, ως γυναίκα σ'α ω-μολόγησα τα αισθήματά μου, γιατί ξέρω πως μεγαλόφρωνος είστε. Μά η βασίλισσα δεν έχουν το δικαίωμα ν' άγαπούν... Χάιρε, κόμη... Χάιρε, πι-στέ μου φίλε...»

—Μεγαλειστάτη! λυπηθήτε με!... μύθρισε ο μεγάλος άρχοντας ικετα-νικά.

Μά η Μαρία Βιζέντι έφερε το δά-χτυλό της στα χείλη της, σπρώχθηκε και αποσύρθηκε με όλη της τη σοβα-ρότητα.

Την άλλη μέρα, ο κόμης Σπάντα, διώχνοντας για πάντα κάθε ελπίδα από την καρδιά του, ζήτησε άκοίσι από τη βασίλισσα. Έφίλος άμέσως δε-κτός, όχι πειά ως φίλος, αλλά ως πρωθυπουργός και της ανακοίνωσε ό-σα εκείνη άγνοούσε, σχετικώς με την επίδρομή του με το μαρκήσιο ντε Κο-ρπιάνη στη Γερμανία. Της μίλησε για την καταστροφή του πύργου του δεχόταν επισήμως...

Εντωμεταξύ η ελπίδα της άφε-ως της ναπολιτάνικης φρεγάτας έγι-

τραγωδία της Γεφύρας. Η βασίλισσα ανατρίχιασε μαθαίνοντας την τρομερή αυτή καταστροφή.

—Είπε άδύνατο να πρόκειται περί συμπτώσεως—επρόσθεσε ο κόμης Σπάντα. Και δεν είναι μόνο αυτό. Έ-νώ έμεινε ταξιδεύοντας, μερικοί άνθρω-ποι της έσχάτης ύποσταθμής προσέ-θησαν να μπουν κρυφά στο άνακτορο των Κυρπιάνη στη Βενετία. Τους ά-νθρώπους αυτούς τους διέταξε ο Ά-ταίγγανος στον οποίο είχε παραδώσει άλλοτε η Μαλφίερα την χρήση του μαρκησιού. Μά χάρη στην άρρώσισι-δω άνθρώπων των Κυρπιάνη, η από-πειρα αυτή άπέτυχε και ο Κόμης Τζέλι, ο άρχηγός της σπείρας, παρε-δόθη στις άρχες της Βενετίας. Μά άμέσως κατόπιν, άγνοστο για ποιά λόγο, συνελήφθησαν κι' οι δυο γε-νναίοι που τον είχαν συλλάβει. Τους άνθρώπους αυτούς, Μεγαλειστάτη, τους έζρεσε... Ο ένας είναι γέρος και όνομάζεται Ουμβέρτος... Την ίδια στιγμή, η θάρρα διπλόρωνε στο άνακτορο κι' ένας άξιωματικός ήλκικωμένος με ά-νιστο νότατο βαθμό κατέβηκε απ' αυτή, συνοδευόμενος από δυο άλλους άξιω-ματικούς νεωτέρους του.

Μά θάρρα με τη σημαία της πα-τρίδας του!... Ζωηρή συγκίνησι πλη-μύρισε τον ευγενή Ναπολιτάνο και τους φίλους του. Κι' ετοιμάστηκε να κατέβη κάτω για να ύποδεχτεί τους συμπατριώτες του... Την ίδια στιγμή, η θάρρα διπλόρωνε στο άνακτορο κι' ένας άξιωματικός ήλκικωμένος με ά-νιστο νότατο βαθμό κατέβηκε απ' αυτή, συνοδευόμενος από δυο άλλους άξιω-ματικούς νεωτέρους του.

—Κόμη, είπα η βασίλισσα, έχανате καλά που μου τ'α είπατε αυτά. Άνα-λαμβάνω απ' τη στιγμή αυτή εγώ την ύπερασπισι των δυο γενναίων αυτών...

Ο άξιωματικός, βλέποντας τον πα-



όνηκών μου. Ο Φορτουνάτο μάλιστα είναι άξιωματικός της Βενετίας, μου και η κυβερνήτης της Βενετίας, κρα-τώντας τον φυλακισμένο, προσβάλλει έμένα την ίδια... Θά ζήτήσω άμέσως ίκανοποίηση και θ' άπατήσω κατα-γορηματικά την άπελευθέρωσή τους...

—Ένας άπεσταλμένος μου θα φέρη σί-μερα κιόλας γι' τη Βενετία... κι' άλ-λοίμονο στην Κυβερνήσή της αν δεν συμμορφωθεί με τη θέλησή μου...

—Έπειτ' από δυο μέρες, μία ναπο-λιτάνικη φρεγάτα έφτανε στη Βενε-τία και άραξε με μεγαλοπρέπεια στο έσωτερικό λιμάνι της. Άμέσως ένας άνώτατος Βενετσάνος άξιωματικός, ά-νέθηκε σ' αυτή για να χειριστή εν έ-μερυσ της κυβερνήσεώς του τον ά-πεσταλμένο της βασίλισσας της Να-πολώς. Τότε ο τελευταίος τον πλη-ροφόρησε ότι ήταν χουιστής ένας τε-λεσιγράφου της βασίλισσας του πρι-νί του Έκτελεστικού Συμβούλιου της Γα-ληνοτάτης Δημοκρατίας και ρώτησε πότε θα μπορούσε να τ' έπιστώσει. Γο-ίδιο άπόγευμα τον πληροφορήσαν ότι την άλλη μέρα το Συμβούλιο θα τον δεχόταν επισήμως...

—Εκλαμπρότατε, έπρεπετα στον κυβερνήτη της φρεγάτας και στους άξιωματικούς του ν' ας υποβάλουν τα σχέδια τους.

—Καλώς ώφισατε, κύριοι! άπά-νησε ο μαρκήσιος ντε Κυρπιάνη, σφι-γγοντας η έγκαρδιότητα τα χέρια των άξιωματικών. Ο άφοσιωμένος υπήκο-ος της Μεγαλειστάτης βασίλισσας των Δύο Σικελιών στήν όποιον κανετε την τιμή αυτή της έπιστάσεως, είναι εύτυχης που σ'α σφίγγει το χέρι.

Και ώδήγησε τους ξένους του στο μεγαλοπρεπές παλάτι του άνακτορου. Όταν οι άπεσταλμένοι της βασι-λισσας της Ναπολώς έβρέθηκαν στο παλάτι αυτό, που ήταν δικαστήριο με τοιχογραφίες μεγάλων Βενετσάνων ζωγράφων, βαθείς σιωπή έπεκράτησε.

—Εκλαμπρότατε, έπρε τέλος ο ά-ξιωματικός στο μαρκήσιο, συγγωρέ-σατε μας για τη συγκίνησι μας. Φά-σας έδώ πού όλίγον μόλις έμω, μά-μωμε την τελευταία φοιχτή συμφο-ρά που σ'α χτύπησε και γι' αυτό η θλιβή μας είναι άπεραντη. Μονάχα η άγανάκησι μας για τα τέρατα που

να γνωστή σ' όλη την πόλη. Πρώτος από τους φίλους μας την έμαθε ο Λαέρτης, ο οποίος έτρεξε να την ά-νακοινώσει στον πατέρα της Μινιόν. Η σκυθρωπή φυσιογνωμία του μαρκησιού φωτίστηκε άμέσως καθώς έμαθε την εύχρηστη αυτή είδησι.

—Η άφίξις της φρεγάτας, είπα, φανερώνει ότι ο Σπάντα έφτασε στη Νεάπολη. Ο γενναίος φίλος μας δεν μάς άγκατέλειψε.

Την ίδια στιγμή ένας υπηρέτης παρουσιάστηκε και είπα ύποκλινόμε-νος βαθείς:

—Εξοχώτατε, μία θάρρα έρχεται προς το άνακτορό σας... Στην πρώτη της κυματίσι η βασιλική σημαία της Νεαπόλεως.

Μά θάρρα με τη σημαία της πα-τρίδας του!... Ζωηρή συγκίνησι πλη-μύρισε τον ευγενή Ναπολιτάνο και τους φίλους του. Κι' ετοιμάστηκε να κατέβη κάτω για να ύποδεχτεί τους συμπατριώτες του... Την ίδια στιγμή, η θάρρα διπλόρωνε στο άνακτορο κι' ένας άξιωματικός ήλκικωμένος με ά-νιστο νότατο βαθμό κατέβηκε απ' αυτή, συνοδευόμενος από δυο άλλους άξιω-ματικούς νεωτέρους του.

Ο άξιωματικός, βλέποντας τον πα-

όνηκών μου. Ο Φορτουνάτο μάλιστα είναι άξιωματικός της Βενετίας, μου και η κυβερνήτης της Βενετίας, κρα-τώντας τον φυλακισμένο, προσβάλλει έμένα την ίδια... Θά ζήτήσω άμέσως ίκανοποίηση και θ' άπατήσω κατα-γορηματικά την άπελευθέρωσή τους...

—Ένας άπεσταλμένος μου θα φέρη σί-μερα κιόλας γι' τη Βενετία... κι' άλ-λοίμονο στην Κυβερνήσή της αν δεν συμμορφωθεί με τη θέλησή μου...

—Έπειτ' από δυο μέρες, μία ναπο-λιτάνικη φρεγάτα έφτανε στη Βενε-τία και άραξε με μεγαλοπρέπεια στο έσωτερικό λιμάνι της. Άμέσως ένας άνώτατος Βενετσάνος άξιωματικός, ά-νέθηκε σ' αυτή για να χειριστή εν έ-μερυσ της κυβερνήσεώς του τον ά-πεσταλμένο της βασίλισσας της Να-πολώς. Τότε ο τελευταίος τον πλη-ροφόρησε ότι ήταν χουιστής ένας τε-λεσιγράφου της βασίλισσας του πρι-νί του Έκτελεστικού Συμβούλιου της Γα-ληνοτάτης Δημοκρατίας και ρώτησε πότε θα μπορούσε να τ' έπιστώσει. Γο-ίδιο άπόγευμα τον πληροφορήσαν ότι την άλλη μέρα το Συμβούλιο θα τον δεχόταν επισήμως...

—Εκλαμπρότατε, έπρε τέλος ο ά-ξιωματικός στο μαρκήσιο, συγγωρέ-σατε μας για τη συγκίνησι μας. Φά-σας έδώ πού όλίγον μόλις έμω, μά-μωμε την τελευταία φοιχτή συμφο-ρά που σ'α χτύπησε και γι' αυτό η θλιβή μας είναι άπεραντη. Μονάχα η άγανάκησι μας για τα τέρατα που

διέπραξαν το έγκλημα αυτό, μπορεί να συγκριθι μαζί της. Καταραμένοι ές είνε οι θάρραροι πειραταί. Όχι-σσημα να καταδώτω άμείλικτα κάθε πειρατικό πλοίο που θά συναντώ στα ταξείδια μου και να τ'ο θυβίζω έλύ-πητα...

—Άλλοίμονο! είπα ο μαρκήσιος. Θά ξανάβρω τάχα ποτέ εκείνη που μ' άρπαξαν... Θά ξανάβρω τάχα ποτέ τον ευγενικό σύζυγο της κόρης μου που χάθηκε μέσα στα κύματα;

—Θάρρος, εκλαμπρότατε! είπα ο κυβερνήτης της φρεγάτας. Και σι, παρείδον πολλές δυστυχίες σ'α χτύ-πησαν, μά ζητώμενος στο τέλος και ημέρες εύτυχίας... Θάρρος!... Έγχετε έμπιστοσύνη στη μέλλον... Κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να συμβεί στο μέλλον. Θά παρουσιαστώ αύριο στο Έκτελε-στικό Συμβούλιο της Βενετικής Δη-μοκρατίας και θά έπιδώσω ένα τελε-σίγραφο της Μεγαλειστάτης βασίλι-σας μας, δια του οποίου άπαίσι την άμωστο άπόλυτο του φυλακισμένου ά-ξιωματικού της Φορτουνάτο και του άφοσιωμένου υπηρέτου σας Ουμβέρ-του. Έγώ μάλιστα διαταγή να τονί-σω, αν μου φέρον και την παρω-κή αντίληψη, ότι η άρνησι αυτή θά θεωρηθ' ως άφορη πολέμου. Είμαι έμω έδωσας πως ο Έννοιο θά συμ-μορφωθεί άμέσως με τους όρους του τελεσιγράφου, το οποίο συνέταξε ο έ-ξοχότατος κόμης Σπάντα και ύπε-γραψε η βασίλισσά μας.

—Ω! η ευγενική μας βασίλισσα! είπα ο μαρκήσιος. Ω! ο ένδοξος κι' άφοσιωμένος μας φίλος!... Είχε λοι-πόν την εύτυχία ο κόμης να ξαναγο-ρίση στην πατρίδα μας, που είχε ά-πελπιστεί να την ξαναδώ!

—Η πατρίδα μας σ'α περιμένει και σ'α μαρκήσιος ντε Κυρπιάνη. Και άνακοίνωσε ότι είχε διαταγή απ' τη βασίλισσα να τον πάρη, αν ή-θελε, μαζί με όλη του την οικογό-νεια και τους φίλους του στο πλοίο του για να επιστρέψουν στη Νεάπολη.

Την άλλη μέρα, κατόπιν της έ-πίδοσας του άπειλητικού τελεσιγρά-φου, ο γέρος Ουμβέρτος κι' ο Φορτου-νάτο έβγαίνουν από τη φυλακή τους, στην πόρτα της οποίας τους περίμενε ο μαρκήσιος με άνοχη την άγκαλιά του.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, μία μαύρη γόνδολα σταματούσε μπρος στην πόρτα του σπιτιού της Ντομί-νικας και μία γυναίκα με σκοτεινή τούλατζα κατέβηκε απ' αυτή.

—Ηταν η Μαλφίερα.

Μπήκε μέσα στο σπίτι, όπου την ύποδέχτηκε η Ντομινίκα και της διη-γήθηκε τι είχε συμβεί από τον καιρό που έλειπε απ' τη Βενετία.

—Αυτά ήταν όλα τόπος η Μαύ-ρη Δουκίσσα, όταν η γυναίκα τελείω-σε τη διήγησή της.

—Η Τυφλότις σας ές με συγ-ωρέσει! τραβήκε η Ντομινίκα, διστά-ζοντας. Συνέβη και κάτι άλλο άκό-μα. Από χτές μία Ναπολιτάνικη φρε-γάτα έφτασε στη Βενετία. Κι' άμέ-σως, κατόπιν των διαβημάτων του κυβερνήτη της, ο Ουμβέρτος κι' ο Φορτουνάτο άποφυλακίστηκαν.

—Λες φέμματα! φώναξε η Μαλ-φίερα. Συνεννοήθηκες με τους έθροους μου και μου τ'α λες αυτά!... Μού έγινε στήσι έμω παγίδα... Φυλάξου! (Άκολουθεί)

ΜΕΓΑΛΟΦΥΓΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ



Η τραγική μοίρα των Ρώσων διανοουμένων. Τα νεανικά χρόνια του Χιδλόβσκου. Η ανησυχία του και η αγωνία του. Μιά ελπίδα έρωτική του περιπέτεια. Δοστογιέβσκου και Χιδλόβσκου. Η μυστηριώδης εξαφάνισή του ποιητού. Μέσα στην άβυσσο της αγωνίας και της απελπισίας. Η ρομερή πτώσις. Όργια και τρελλές διακοιμήσεις. Πώς ο Χιδλόβσκου έγινε μοναχός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

λέτη. Και όσο έλανε τις δυνάμεις του, τόσο μεγάλωνε η πνευματική ώριμότητά του, τόσο προσώπου του, που είχε πάρει μια ιδανική ευγένεια.

Μια μέρα, οι φίλοι του, μεταξύ των οποίων ήταν και ο Φεοδόρ Δοστογιέβσκου, αγρότερα μεγάλος μυθιστοριογράφος και τότε νεαρός σπουδαστής της Σχολής Μηχανικών, είδαν το Χιδλόβσκου πού τσακισμένο από κάθε άλλη φορά. Κι' όταν τον ρώτησαν τι έχει, εκείνος τους διηγήθηκε μια θλιβερή έρωτική περιπέτεια του...

Τους είπε ότι αγαπούσε τρελλά μια νέα που την έλεγαν Μαρία και που ήταν γι' αυτόν, ότι πολυτιμώτερο είχε στον κόσμο. 'Αλλ' εκείνη τον εγκατέλειψε, για να ακολουθήσει κάποιον άλλον. Και εξ αιτίας της διαγωγής της άπιστης, ο Χιδλόβσκου ήταν τόσο μελαγχολικός...

Οι φίλοι του προσεπάθησαν να παρηγορήσουν τον ποιητή, μολονότι οι περισσότεροι είχαν την υποψία ότι η Μαρία αυτή υπήρχε μονάχα... στη φαντασία του Χιδλόβσκου, ο οποίος εύρισκε κάθε τόσο και από μια νέα αφορμή για να βασανίζει την ψυχή και το σώμα του.

Ο Δοστογιέβσκου συμπόησε εξαιρετικά τον ανιστόρητο αυτό ποιητή και πήγαινε συχνά και τον έβλεπε στη σοφίτα όπου έμενε. Ο Χιδλόβσκου, ο οποίος ζητούσε ακραστή, τον κάθιζε τότε στο σκαμνί και άρχιζε να του απαγγέλλει με βροντολόγη φωνή διάφορα ποιήματά του, ενώ ο Δοστογιέβσκου τον άκουε αναπνεύζοντας από συγκινήσεις...

Ξαφνικά, ο Χιδλόβσκου γέλασε από την Πετρούπολη. Τον κάκου έψαξαν οι φίλοι του να τον βρουν. Είχε ανόξει η γη και κατέπεσε τον εξημέρη ποιητή... Τί είχε συμβεί;

Όσο περνούσαν τα χρόνια, η κατάσταση του ποιητού χειροτέρευε. Η όγεια του είχε σακατεωθεί από την ανώμαλη ζωή που έκανε, από τα συχνά ξενύχτια και την υπερβολική με-

Σε μια από τις ήθικες κρίσεις που τον έπιασαν, ο Χιδλόβσκου συνέλαβε την έμπνευσή να γράφει ένα μεγάλο βιβλίο για την Ιστορία της Έκκλησίας. Το σύγγραμμά αυτό θα ήταν και ο καθρέφτης των τραγικών αμφιβολιών και της θερμής πίστωσης του ποιητού. Θα ήταν κάτι παραπάνω και από ένα έργο επιστημονικό έργο: η εξομολόγησις ενός πονεμένου ανθρώπου που ζούσε με απελπισία να πιστέψει στη Θρησκεία, μολονότι κατά βάθος είχε πολλούς δισταγμούς...

Μέσα σε λίγες μέρες, ο Χιδλόβσκου κατέστρωσε το σχέδιο του βιβλίου του. Και, καταλαβαίνοντας πως δεν θα μπορούσε να το γράφει στην Πετρούπολη, πήρε τα χειρόγραφα του κι' έφυγε να πρωτο γράψει στην εξοχή, στο σπίτι της μητέρας του — χωρίς να είδωσι οίση κανέναν από τους φίλους του — για να εργαστεί στη μοναξιά με την ήσυχία του.

Ο ποιητής ήταν βέβαιος ότι με το έργο του αυτό θα κατακτούσε τη δόξα και ότι θα έκανε μεγάλο καλό στους νέους, σείγοντας σ' αυτούς το δρόμο της σωτηρίας.

Μα ενώ είχε αρχίσει να γράφει το βιβλίο του, δοκίμασε ξαφνικά ένα δυνατό ήθικό κλονισμό και δλόκληρο το πνευματικό του οικοδόμημα σωρεύτηκε σ' έρείπια. 'Απότομη μεταβολή έγινε στην ψυχή του. Κατάλαβε, όριστικά πειθ, αυτή τη φορά, ότι του έλειπε η πίστι, και ότι ξεγελούσε τον εαυτό του τόσο καιρό, λέγοντας ότι πίστευε. Και ο Χιδλόβσκου έπεσε σε μια άβυσσο αγωνίας και απελπισίας, χωρίς να του μείνει πια καμιά ελπίδα σωτηρίας...

Και τότε, ο τραγικός ποιητής άρχισε να ζητά να πνίξει τον πόνο του

στο μεθύσι, στα όργια... Έπαθε δηλαδή, ότι έπαθαν πολλοί Ρώσοι διανοούμενοι που προσπάθησαν να αποκηρυχθούν, να σκοτώσουν την ευσυνήθεια τους, για να λησμονήσουν τον ίδιο τον εαυτό τους.

Ο αδελφός του, ένας αξιωματικός, ο οποίος ζητούσε πάντοτε να τον αποτραβήξει από τις φιλοσοφικές μελέτες, χάρηκε όταν είδε τον ποιητή να διασκεδάζει.

Το κατάλαβε επί τέλους, του είπε, ότι δεν καρδίζει τίποτα γίνοντας τα μάτια σου επάνω στα βιβλία! Τη ζωή την χαίρετε πραγματικά — εκείνος που γλεντάει!...

Και ο αξιωματικός αυτός, που δεν υποπτευόταν την τραγωδία του αδελφού του, τον παρέσυρε στις διασκεδάσεις. Ο άνθρωπος που φιλοδοξούσε να γράψει την Ιστορία της Έκκλησίας έγινε ξαφνικά ένας γλεντζές που περνούσε τον περισσότερο καιρό του πίνοντας και χορεύοντας με τη συντροφιά ασέμων γυναικών...

Παρ' όλα αυτά, είχε συναισθήσει της καταπτώσεώς του.

Δεν έπαψε ποτέ να αγωνίζεται να ξαναβρεί τη χαμένη πίστι του. Ο μυστισμός — η τρομερή αυτή άρρωστεια όλων των Ρώσων διανοουμένων — είχε ταραχίσει το λογικό του... Ο Χιδλόβσκου άφινε συχνά ένα γλέντι στη μέση, πήγαινε σε μια εκκλησία κι' έμενε ώρες δλόκληρες γονατισμένος στα κρύν μαρμαρά, προσευχόμενος μ' απελπισία, μα χωρίς να μπορεί να πιστέψει.

Το ήθικό αυτό μαυτίριο βάσταζε δέκα δλόκληρα χρόνια.

Μια μέρα, ο Χιδλόβσκου έλαβε μια ήρωική απόφαση για να δώσει ένα τέλος στην αγωνιώδη αυτή κατάσταση. Θα γινότανε καλόγερος!...

Και μπήκε σ' ένα μοναστήρι!

Δεν έμεινε όμως πολύ καιρό εκεί. Τον ξανάπιασε η αιώνια ανησυχία του. Δεν μπορούσε να μείνει κλεισμένος στους τέσσερες τοίχους ενός κελιού. Έφυγε, δραπέτευσε μάλλον, από το μοναστήρι και από τότε άρχισε να περιέρχεται τη Ρωσία — κουρδελονταμένος αλήτης — δούλωσκοντας το λόγο του Θεού και προσπαθώντας να κάνει τους μουικούς του φανατικούς Χριστιανικούς απ' ό,τι ήταν!...

Η ζωή αυτή βάσταζε ως το 1872. Κι' ένα πρωί, βόηκανε το Χιδλόβσκου νεκρό στην πλατεία ενός χωριού. Είχε πεθάνει από την εξάντληση, τις κακουχίες και την ανυπόφορη ψυχική αγωνία...

ΑΡΧΑΙΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Ο πλούτος είναι ένα πράγμα που κατέχει μπορεί να το ηλίεψη. Εκείνο όμως που θαυμάζει κάθε τίμιος άνθρωπος, είναι η δικαιοσύνη.

Λυκοφρόγος.

Ούτε τον κάθουρα μπορείς να τον κάνεις να περπατάει ίσια, ούτε το φρεδι μπορείς να το κάνεις να πετάει, μα ούτε και τον ύπουλο άνθρωπο μπορείς να τον μεταβάλεις.

Αριστοφάνης.

Οι κυνηγοί πιάζουν τους λαγούς με τα σκυλιά κι' οι κόλακες πιάζουν τους ήλιθους με τα έπαινετικά λόγια.

Κράτης.

ΕΝΑΣ από τους μεγαλειότερους ζωγράφους των αιώνων ήταν και ο Ρέμπραντ. Η μοίρα του μεγάλου αυτού καλλιτέχνη υπήρξε πολύ τραγική. Έγνε γνωστόν ότι οι περισσότεροι καλλιτέχνες υποφέρουν μονάχα στις αρχές της καριέρας των. Τότε γνωρίζουν τη φτώχεια και τ' άλλα της επακόλουθα. Αργότερα όμως η άξία τους αναγνωρίζεται, δοξάζονται και γίνονται πλούσιοι. Με τον Ρέμπραντ όμως, συνέβη το αντίθετο. Εγνώρισε την επιτυχία από τα πρώτα βήματα του καλλιτεχνικού του σταδίου, για να δυστυχίσει δραδύτερα και να πεθάνει τέλος πτωχός και σχεδόν άστεγος.

Ο Ρέμπραντ γεννήθηκε στο Άμστερνταμ τον Ιούλιο του 1606. Ο πατέρας του ήταν μολυνάς και γι' αυτό το παιδικά και τα νεανικά του χρόνια τα πέραςσε πολύ φτωχικά μέσα στον οικογενειακό του μύλο. Όταν μεγάλωσε κάπως, πήγε στο Άμστερνταμ, όπου άπορώθηκε στη ζωγραφική, για την οποία έννοιωσε από μικρός μ' άκατανίκητη κλίση.

Στο Άμστερνταμ, ο Ρέμπραντ φοίτησε στα άτελιέ των διασημότερων ζωγράφων της εποχής κι' όταν πια έκρινε πως είχε μάθει όσα έπρεπε να μάθει, άνοιξε δικό του άτελιέ. Δεν άργησε μάλιστα να αποκτήσει όχημα κι' η παραγγελίες έεικόνων δεν του έλειπαν. Έτσι άπέκτησε κάποιον άνισι και μπόρεσε να παντρευτεί σ' ήλικία 27 ετών την Σάσκια βάν Ουλεμπουργ, που τη γνώρισε στο σπίτι του εξαδέλφου της και έμπορου εικόνων Χένρικ βάν Ουλεμπουργ. Οι δυο νέοι εδύσε έ αρχής συμπάθησαν ο ένας τον άλλο κι' έπειδή δεν υπήρχε κανένα έμποδίο στην ένωση τους, έπειτα από λίγους μήνες παντρεύτηκαν.

Ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας και τεχνοκρίτης Φρομαντέν, γράφει τα έξης για τον μεγάλο καλλιτέχνη: «Ήταν ένας καλός νοικοκύρης κι' ελάτρευε τη ζωή του σπιτιού και το τζάκι. Ωστόσο, δεν ήξερε τί θα πη οικονομία, άγνοούσε την άξία του χρήματος, το όποιο ξόδευε ασυλόγηστα, κι' έτσι στο τέλος καταστράφηκε οικονομικός. Δεν τον άρεσαν ή συνναστροφές, έμοιαζε πάντα με συννεφιασμένο ουδρανό κι' ούσε διαρκώς κλεισμένος μόνι στο σπίτι του. Εκείνο που του έλειπε στην αρχή, ήταν ο έρωας, η γυναικεία χάρις και τρυφερότης. Η Σάσκια όμως του το χάρισε κι' αυτό. Το έργο του δεν δείχνει και τόσο πολύ τον έρωτα του μεγάλου καλλιτέχνη προς τη σύζυγό του. Μολονότι δέ ήταν πάντοτε τρελλά έρωτευμένος μαζί της και μολονότι αυτή άποτελούσε το μοναδικό σχεδόν μοντέλο του, ποτέ του δεν τη ζωγράφισε όπως ήταν στην πραγματικότητα. Αν προσέξεί όμως κανείς γυναικείας της Γραφής που ζωγράφιζε ο Ρέμπραντ, άπως την 'Ιουλιέττα, τη Βιολέττα, τη Σωσάννη κτλ., δέχθ, οι χαρακτηριστικά τους τα θα δει στα χαρακτηριστικά της συζύγου της σε άπειράγατα πένθος.

Η Σάσκια περνούσε όλο τον καιρό της στο μεγάλοπρόσκατο άτελιέ της άντρός της, που ήταν γεμάτο από έργα τέχνης και καθρέφτες και πόζαρε άδιάκοπα σ' αυτόν για να ζωγραφίζει τα άριστοεργήματά του.

Την εποχή εκείνη, ο περισσότεροι ζωγράφοι δεν άποτελείαν άνοι τους τα έργα τους. Έκαναν μόνο το σχέδιό τους, έκανόναν τα χρώματα και άφηναν κατόπιν τους μαθητές τους να ζωγραφίζουν τα άριστοεργήματά του.

Τα πρώτα βήματα του καλλιτεχνικού του σταδίου. Ο έρωας του και ο γάμος του. Πώς έζωγράφιζε τη γυναικεία του. Ο θάνατός της. Πώς έργαζόταν ο Ρέμπραντ. Σε τί τεχνάσματα κατέφευγε για να προσελκύει την προσοχή του Κοινού στα έργα του. Πώς δίδωσκε κάποτε πως είχε... πεθάνει. Το πορτραίτο του ευγενούς και του πιδήχου. Ένα χαριτωμένο άνέκδοτο. Πώς ο Ρέμπραντ κατεπατάλησε την περιουσία του. Πώς βρέθηκε άστεγος στους δρόμους, κτλ. κτλ.

Ήταν μια γυναικεία ματαιόδοξη στο βάθος και γι' αυτό της άρεσαν πολύ ή έπιδείξε. Στολίζόταν με κοσμήματα και με φανταχτερά φορέματα. Έπίσης της άρεσε να φοράει και τις τουαλέτες με τις όποιες έπάζαρε στο σύζυγό της για να ζωγραφίζει τις γυναικείας της Γραφής. Ο σύζυγός της άπότοσο δεν έδίστασε να παραδώσει στη δημοσιότητα και τα μυστικότερα της θέληγερτα, ζωγραφίζοντας την ως «Δανάη» σε φυσικό μέγεθος, έκπλωμένη δλόγυμνη σ' ένα δλόχροσ κρεβάτι, άνάμεσα από βελούδινες κουρτίνες δλάνοιχτες...

Ένα χρόνο μετά το γάμο τους, η Σάσκια έγέννησε το πρώτο τους παιδί συμπληρώσουν, υπό την όδηγία τους πάντοτε. Έτσι ο έπίσης μεγάλος Όλλανδός ζωγράφος Ροδυπενε ζωγράφισε όλα σχεδόν τα έργα του. Άλλά με τον Ρέμπραντ δεν συνέβαινε το ίδιο. Ήταν τρομερά εύσυνείδητος στην εργασία του. Δεν ζωγράφιζε όμως πια τον ευγενή συμπόλιτο του, άλλα τον... Ζάκι!

Μόλις το άντελήφθη αυτό ο εκλεκτός πελάτης του, σκημάθηκε από το κάθισμά του και δήλωσε άγανακτισμένος στο ζωγράφο ότι έπ' όδενι λόγος θα δέχονταν να έχη πλάι του, στο πορτραίτο του, κι' έναν πιδήχο! Ο Ρέμπραντ όμως έάμενε ότι μόνο το ενδιαφέρον του με διάφορα τεχνάματα. Είχε βέβαια μεγάλη φήμη.



Τα πρώτα βήματα του καλλιτεχνικού του σταδίου. Ο έρωας του και ο γάμος του. Πώς έζωγράφιζε τη γυναικεία του. Ο θάνατός της. Πώς έργαζόταν ο Ρέμπραντ. Σε τί τεχνάσματα κατέφευγε για να προσελκύει την προσοχή του Κοινού στα έργα του. Πώς δίδωσκε κάποτε πως είχε... πεθάνει. Το πορτραίτο του ευγενούς και του πιδήχου. Ένα χαριτωμένο άνέκδοτο. Πώς ο Ρέμπραντ κατεπατάλησε την περιουσία του. Πώς βρέθηκε άστεγος στους δρόμους, κτλ. κτλ.

Ήταν μια γυναικεία ματαιόδοξη στο βάθος και γι' αυτό της άρεσαν πολύ ή έπιδείξε. Στολίζόταν με κοσμήματα και με φανταχτερά φορέματα. Έπίσης της άρεσε να φοράει και τις τουαλέτες με τις όποιες έπάζαρε στο σύζυγό της για να ζωγραφίζει τις γυναικείας της Γραφής. Ο σύζυγός της άπότοσο δεν έδίστασε να παραδώσει στη δημοσιότητα και τα μυστικότερα της θέληγερτα, ζωγραφίζοντας την ως «Δανάη» σε φυσικό μέγεθος, έκπλωμένη δλόγυμνη σ' ένα δλόχροσ κρεβάτι, άνάμεσα από βελούδινες κουρτίνες δλάνοιχτες...

Ένα χρόνο μετά το γάμο τους, η Σάσκια έγέννησε το πρώτο τους παι-

δί, έπ' άγορί. Το άνάμεσα Ροδέρο και ο πατέρας του το άταρευε. Μπέμπέκο άκόμα μάλιστα τον χερσινόησε ως μοντέλο του για να τον ζωγραφίστη ως το μικρό Γανυμήδη που τον άπάζει ο άπότος. Σε λίγα χρόνια ή Σάσκια του χάρισε και δεύτερο άγόρι, τον Τίτο. Μά έπειτ' από δυο χρόνια πέθανε, βυθίζοντας το σύζυγό της σε άπειράγατα πένθος.

Την εποχή εκείνη, ο περισσότεροι ζωγράφοι δεν άποτελείαν άνοι τους τα έργα τους. Έκαναν μόνο το σχέδιό τους, έκανόναν τα χρώματα και άφηναν κατόπιν τους μαθητές τους να ζωγραφίζουν τα άριστοεργήματά του.

Τα πρώτα βήματα του καλλιτεχνικού του σταδίου. Ο έρωας του και ο γάμος του. Πώς έζωγράφιζε τη γυναικεία του. Ο θάνατός της. Πώς έργαζόταν ο Ρέμπραντ. Σε τί τεχνάσματα κατέφευγε για να προσελκύει την προσοχή του Κοινού στα έργα του. Πώς δίδωσκε κάποτε πως είχε... πεθάνει. Το πορτραίτο του ευγενούς και του πιδήχου. Ένα χαριτωμένο άνέκδοτο. Πώς ο Ρέμπραντ κατεπατάλησε την περιουσία του. Πώς βρέθηκε άστεγος στους δρόμους, κτλ. κτλ.

Ήταν μια γυναικεία ματαιόδοξη στο βάθος και γι' αυτό της άρεσαν πολύ ή έπιδείξε. Στολίζόταν με κοσμήματα και με φανταχτερά φορέματα. Έπίσης της άρεσε να φοράει και τις τουαλέτες με τις όποιες έπάζαρε στο σύζυγό της για να ζωγραφίζει τις γυναικείας της Γραφής. Ο σύζυγός της άπότοσο δεν έδίστασε να παραδώσει στη δημοσιότητα και τα μυστικότερα της θέληγερτα, ζωγραφίζοντας την ως «Δανάη» σε φυσικό μέγεθος, έκπλωμένη δλόγυμνη σ' ένα δλόχροσ κρεβάτι, άνάμεσα από βελούδινες κουρτίνες δλάνοιχτες...

Ένα χρόνο μετά το γάμο τους, η Σάσκια έγέννησε το πρώτο τους παι-

δί, έπ' άγορί. Το άνάμεσα Ροδέρο και ο πατέρας του το άταρευε. Μπέμπέκο άκόμα μάλιστα τον χερσινόησε ως μοντέλο του για να τον ζωγραφίστη ως το μικρό Γανυμήδη που τον άπάζει ο άπότος. Σε λίγα χρόνια ή Σάσκια του χάρισε και δεύτερο άγόρι, τον Τίτο. Μά έπειτ' από δυο χρόνια πέθανε, βυθίζοντας το σύζυγό της σε άπειράγατα πένθος.

Την εποχή εκείνη, ο περισσότεροι ζωγράφοι δεν άποτελείαν άνοι τους τα έργα τους. Έκαναν μόνο το σχέδιό τους, έκανόναν τα χρώματα και άφηναν κατόπιν τους μαθητές τους να ζωγραφίζουν τα άριστοεργήματά του.

Τα πρώτα βήματα του καλλιτεχνικού του σταδίου. Ο έρωας του και ο γάμος του. Πώς έζωγράφιζε τη γυναικεία του. Ο θάνατός της. Πώς έργαζόταν ο Ρέμπραντ. Σε τί τεχνάσματα κατέφευγε για να προσελκύει την προσοχή του Κοινού στα έργα του. Πώς δίδωσκε κάποτε πως είχε... πεθάνει. Το πορτραίτο του ευγενούς και του πιδήχου. Ένα χαριτωμένο άνέκδοτο. Πώς ο Ρέμπραντ κατεπατάλησε την περιουσία του. Πώς βρέθηκε άστεγος στους δρόμους, κτλ. κτλ.

Ήταν μια γυναικεία ματαιόδοξη στο βάθος και γι' αυτό της άρεσαν πολύ ή έπιδείξε. Στολίζόταν με κοσμήματα και με φανταχτερά φορέματα. Έπίσης της άρεσε να φοράει και τις τουαλέτες με τις όποιες έπάζαρε στο σύζυγό της για να ζωγραφίζει τις γυναικείας της Γραφής. Ο σύζυγός της άπότοσο δεν έδίστασε να παραδώσει στη δημοσιότητα και τα μυστικότερα της θέληγερτα, ζωγραφίζοντας την ως «Δανάη» σε φυσικό μέγεθος, έκπλωμένη δλόγυμνη σ' ένα δλόχροσ κρεβάτι, άνάμεσα από βελούδινες κουρτίνες δλάνοιχτες...

Ένα χρόνο μετά το γάμο τους, η Σάσκια έγέννησε το πρώτο τους παι-

άλλη μέρα κιδάσε το άτελιέ του πλημμύρισε από άγοραστές, οι όποιοι έρεζαν να προμηθευθούν όσο-όσο έγαν πίνακα του συμπόλιτου των ζωγράφων, προτού άναχωρήσει.

Το χαρακτηριστικότερο όμως και το πιο έξυπνο τεχνάσμα του Ρέμπραντ για να άκριβοποιήσει τα έργα του, ήταν το άκόλουθο: Ένα πρωί κυκλοφόρησε αείφιδως η φήμη ότι ο διάσημος ζωγράφος... άπέθανε! Τη φήμη, έννοείται, αυτή την είχε διαδώσει ο ίδιος. Οι φίλοι του, όπως ήταν έπίσης, έρεζαν άμέσως στο σπίτι του κι' άγόραζαν έντός έλαχίστου χρονικού διαστήματος όλα τα έργα του σε τιμές πολύ άκανοποιητικές.

Κάποτε, ενώ ο Ρέμπραντ ζωγράφιζε έναν ευγενή συμπόλιτο του, άνοιξε έξαφνα η πόρτα του άτελιέ του και μπήκε μέσα διαστεινή η γοργά υπηρέτριά του, η όποια του άνήγγειλε με δάκρυα στα μάτια της το θάνατο του άγαπημένου του πιδήχου Ζάκι. Ο Ρέμπραντ, άκούοντας τη θλιβερή αυτή είδηση, άναστήναξε με λήπη και συνέχισε την εργασία του. Δεν ζωγράφιζε όμως πια τον ευγενή συμπόλιτο του, άλλα τον... Ζάκι!

Μόλις το άντελήφθη αυτό ο εκλεκτός πελάτης του, σκημάθηκε από το κάθισμά του και δήλωσε άγανακτισμένος στο ζωγράφο ότι έπ' όδενι λόγος θα δέχονταν να έχη πλάι του, στο πορτραίτο του, κι' έναν πιδήχο! Ο Ρέμπραντ όμως έάμενε ότι μόνο το ενδιαφέρον του με διάφορα τεχνάματα. Είχε βέβαια μεγάλη φήμη.

Ένα χρόνο μετά το γάμο τους, η Σάσκια έγέννησε το πρώτο τους παι-

δί, έπ' άγορί. Το άνάμεσα Ροδέρο και ο πατέρας του το άταρευε. Μπέμπέκο άκόμα μάλιστα τον χερσινόησε ως μοντέλο του για να τον ζωγραφίστη ως το μικρό Γανυμήδη που τον άπάζει ο άπότος. Σε λίγα χρόνια ή Σάσκια του χάρισε και δεύτερο άγόρι, τον Τίτο. Μά έπειτ' από δυο χρόνια πέθανε, βυθίζοντας το σύζυγό της σε άπειράγατα πένθος.

Την εποχή εκείνη, ο περισσότεροι ζωγράφοι δεν άποτελείαν άνοι τους τα έργα τους. Έκαναν μόνο το σχέδιό τους, έκανόναν τα χρώματα και άφηναν κατόπιν τους μαθητές τους να ζωγραφίζουν τα άριστοεργήματά του.

Τα πρώτα βήματα του καλλιτεχνικού του σταδίου. Ο έρωας του και ο γάμος του. Πώς έζωγράφιζε τη γυναικεία του. Ο θάνατός της. Πώς έργαζόταν ο Ρέμπραντ. Σε τί τεχνάσματα κατέφευγε για να προσελκύει την προσοχή του Κοινού στα έργα του. Πώς δίδωσκε κάποτε πως είχε... πεθάνει. Το πορτραίτο του ευγενούς και του πιδήχου. Ένα χαριτωμένο άνέκδοτο. Πώς ο Ρέμπραντ κατεπατάλησε την περιουσία του. Πώς βρέθηκε άστεγος στους δρόμους, κτλ. κτλ.

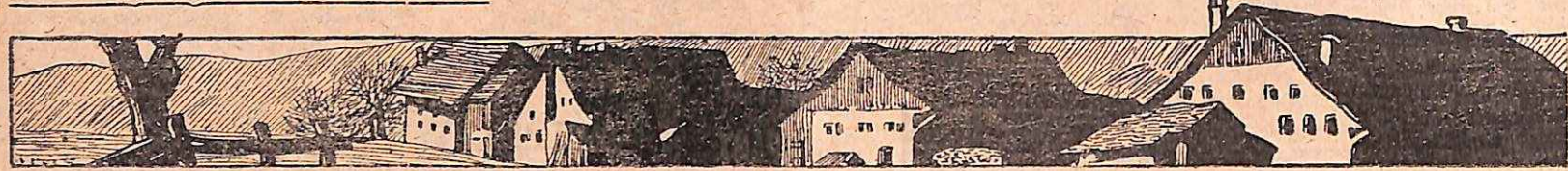
Ήταν μια γυναικεία ματαιόδοξη στο βάθος και γι' αυτό της άρεσαν πολύ ή έπιδείξε. Στολίζόταν με κοσμήματα και με φανταχτερά φορέματα. Έπίσης της άρεσε να φοράει και τις τουαλέτες με τις όποιες έπάζαρε στο σύζυγό της για να ζωγραφίζει τις γυναικείας της Γραφής. Ο σύζυγός της άπότοσο δεν έδίστασε να παραδώσει στη δημοσιότητα και τα μυστικότερα της θέληγερτα, ζωγραφίζοντας την ως «Δανάη» σε φυσικό μέγεθος, έκπλωμένη δλόγυμνη σ' ένα δλόχροσ κρεβάτι, άνάμεσα από βελούδινες κουρτίνες δλάνοιχτες...

Ένα χρόνο μετά το γάμο τους, η Σάσκια έγέννησε το πρώτο τους παι-

δί, έπ' άγορί. Το άνάμεσα Ροδέρο και ο πατέρας του το άταρευε. Μπέμπέκο άκόμα μάλιστα τον χερσινόησε ως μοντέλο του για να τον ζωγραφίστη ως το μικρό Γανυμήδη που τον άπάζει ο άπότος. Σε λίγα χρόνια ή Σάσκια του χάρισε και δεύτερο άγόρι, τον Τίτο. Μά έπειτ' από δυο χρόνια πέθανε, βυθίζοντας το σύζυγό της σε άπειράγατα πένθος.

Την εποχή εκείνη, ο περισσότεροι ζωγράφοι δεν άποτελείαν άνοι τους τα έργα τους. Έκαναν μόνο το σχέδιό τους, έκανόναν τα χρώματα και άφηναν κατόπιν τους μαθητές τους να ζωγραφίζουν τα άριστοεργήματά του.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ



ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τι έγινε σ' ένα δικαστήριο του Λονδίνου. Το περίεργο επάγγελμα ενός μάρτυρος. Τι κάνουν οι υπαίθριοι ρήτορες για να συγκεντρώσουν κόσμο γύρω τους. Οι «καιροσκοπέι» και η εμφάνισις της δριχλίας. Ο «Σαμπάς Βαλλάχ» των Ινδίων. Πώς κάνουν τους εργάτες να δουλεύουν περισσότερο. Οι τραγουδιστάι της Νότιου Αφρικής. Πώς άπληροσαν οι εργάτες ενός εργοστασίου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τελευταίως, σε μια δίκη στο Λονδίνο, ένας απ' τους μάρτυρες ήταν τον ερώτηση ο πρόεδρος ποιο είναι το επάγγελμα του, απάντησε:

—Κοσμομαζευτής.

—Πώς; ρώτησε ο πρόεδρος, εκπληκτος όπως και όλο σχεδόν το δικαστήριο. Πώς το είπες;

—Κοσμομαζευτής, κύριε πρόεδρε.

—Απλά; Τι επάγγελμα είναι αυτό;

Τότε ο μάρτυς αναγκάστηκε να εξηγήσει διά μακρών ποιά ακριβώς ήταν το επάγγελμά του. Είπε γνωστόν ότι στο Λονδίνο, κυρίως στο Χάιμ Πάρκ αλλά και σ' άλλα μέρη της αγγλικής πρωτευούσης, κυκλοφορούν κάθε μέρα εκατοντάδες υπαίθριοι ρήτορες, άλλοι πολιτικοί, άλλοι θρησκευτικοί και άλλοι πρόχειροι κηρύττες, οι φιλόσοφοι, οι οποίοι αναδύνουν σ' ένα τραπέζι ή σε μια καρέκλα κι' εκφωνούν λόγους προς τους χαζούς που συγκεντρώνονται γύρω τους, προσπαθώντας τις ιδέες τους.

Επειδή όμως τα τελευταία χρόνια οι υπαίθριοι ρήτορες πλήθυναν πολύ και δεν υπάρχει χώρος για όλους, στο Χάιμ Πάρκ και τις άλλες κεντρικές πλατείες, πολλοί απ' αυτούς πηγαίνουν στις συνοικίες για να κάνουν εκεί τις διδασκαλίες τους. Αλλά, επειδή η κίνηση στις συνοικίες είναι άσπαστη, μένουν συχνά χωρίς ακροατήριο. Για να συγκεντρώσουν λοιπόν κόσμο, χρησιμοποιούν, αντί σκευής αμοιβής φυσικά, έναν κοσμομαζευτή.

Ο τελευταίος αυτός πηγαίνει σ' ένα συνοικιακό σταυροδρόμι κι' εκεί αρχίζει να κάνει διάφορα ταχυδακτυλουργίες, πρόχειρες ακροβασίες και ένα σωρό κόλπα, τα οποία διανθίζει με άσπαστη και με τα οποία ελκύει την προσοχή και το ενδιαφέρον των διαδωτών. Έτσι σιγά-σιγά μαζεύονται γύρω του αρκετοί περίεργοι. (Όταν πελά μαζεύεται αρκετό πλήθος, τότε ο κοσμομαζευτής άφηνει τις ταχυδακτυλουργίες του και παρανοεί τη θέση του στον υπαίθριο οίκο, ο οποίος ανεβαίνει σε μια καρέκλα κι' αρχίζει ν' άγρευει και ν' άναψήσι τις ιδέες του στους ακροατές.

Ενα άλλο περίεργο επάγγελμα είναι το του καιροσκοπέου, ή άλλων του «καιροσκοπέου» όπως θα έπρεπε να ονομάζεται κυριολεκτικότερα.

Τους «καιροσκοπέους» τους χρησιμοποιούν τα μεγάλα εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος στο Λονδίνο. Στην ταράτσα κάθε εργοστασίου υπάρχει διαρρυθμισμένο επίτηδες γι'

αυτούς ένα μέρος, το οποίο το διαπερνάει στρωμένο με χυστάλλα. Ο «καιροσκοπέος» λοιπόν κάθεται απ' το πρώτο ως το δεύτερο εκεί και κυττάζει διαρκώς προς όλα τα σημεία του ορίζοντος για να ιδεί μήπως τυχόν φαίνεται ομίχλη. Οι άνθρωποι μάλιστα αυτοί είναι προικισμένοι με την ιδιότητα να διαισθάνονται τον ερχομό της ομίχλης, πριν ακόμα γίνει ορατή, νιώθοντας οίχνη σε όλο τους το κορμί. Μόλις λοιπόν αντιληφθούν ότι ερχεται ομίχλη, άμέσως με ένα κουνούδι που έχουν δίπλα τους ειδοποιούν κάτω το εργοστάσιο.

Θα ρωτήσετε τώρα, γιατί ενδιαφέρεται το εργοστάσιο αν ερχεται ομίχλη ή όχι; Απλούστατα, γιατί όταν πέσει ομίχλη είναι πάντα τόσο πυκνή στο Λονδίνο, ώστε στα σπίτια και στα γκαρτζά ανάβουν τα ηλεκτρικά φώτα, έστω κι' αν ακόμα είναι μέρα.

Αν λοιπόν το εργοστάσιο είναι απορροιασμένο δεν θα μπορού να διαχειριστεί τους εργάτες.

Τους άλλους να δουλεύουν με ζήλο, με φωνές και μ' επισημάνματα. Τριγυρίζει διαρκώς εδώ κι' εκεί ανάμεσα στους εργάτες και φωνάζει διαρκώς: —Μπαράβε σας, παιδιά!... Χίλια μπράβο!... Ωραία!... Έξοχα!...

Οι Ινδοί εργοστασιάρχαι και μεγαλοαγοστήμονες έχουν από καιρό καταλάβει ότι η απόδοσις της εργασίας των εργατών είναι πολύ μεγαλύτερη απ' την συνηθισμένη, όταν απάνω τους βρίσκεται ένας άνθρωπος που τους ενθουσιάζει. Γι' αυτό οι «Σαμπάς Βαλλάχ» είναι περιζήτητοι και πληρώνονται περισσότερο κι' απ' τους αρχιεργάτες.

Παρεμφερές προς του «Σαμπάς Βαλλάχ», είναι το επάγγελμα του τραγουδιστού, τον οποίο χρησιμοποιούν στη Νότιο Αφρική σε διάφορα συνευετα εκπορεύσεων.

Πληρώνεται κι' αυτός αρκετά καλά και η δουλειά του είναι να τραγουδάει διάφορα τραγούδια νόστιμα, πεταχτά και γοργά, στο τέλος δε κάθε στροφής να προσθέτει τραγουδιστά:

—Εμμέρος, παιδιά! Σβέλτα, παιδιά! Γρήγορα, παιδιά!...

Οι νοτιοαφρικανοί εκφορτώνται τόσο πολύ έχουν συνηθίσει τους «τραγουδιστάς» ώστε δεν μπορούν να εργάζονται χωρίς αυτούς.

Τελευταίως, ένας μεγαλουργοστάσιος άρχισε του Καίτη Τάουν, για λόγους οικονομίας απέλυσε τους τέσσερες τραγουδιστάς τους οποίους είχε στις αποθήκες των εργοστασίων του. Μόλις όμως μαθεύτηκε η απόλυσίς, όλοι οι εκφορτωτάι του έκαναν άπεργία, λέγοντας ότι δεν μπορούσαν να δουλέψουν χωρίς τραγουδιστάς.

Ο εργοστασιάρχης προσπάθησε να βρει άλλους εκφορτωτάς, αλλά επειδή κανένας δεν δούλεψε να πάει να δουλέψει σ' εκείνους, αναγκάστηκε ν' ανακαλέσει την απόφασί του και να προσλάβει πάλι τους τραγουδιστάς.

Είπε γνωστόν ότι η Θάλα Χανουμάν της Ινδικής θρησκείας άπαγοεύει αυστηρά στους πιστούς να σκοτώνουν ζώα, όποιονδήποτε ζώο, ακόμα κι' αν θύει και τα σείδια. Πώς λοιπόν ν' απαλλάξουν οι κτηματίαι τα δένδρα τους απ' τους πιθήκους αφού δεν επιτρέπεται να τους σκοτώσουν. Απλούστατα λοιπόν χρησιμοποιούν τους μεταφορείς των πιθήκων, οι οποίοι πληρώνονται άκοιδότατα.

Οι περίεργοι αυτοί επηγεματίαι, πηγαίνουν τη νύχτα στον κήπο, έρω- διαμένει με ένα μεγάλο δίχτυ, σχεδόν όμοιο μ' εκείνα που σίχουν οι ληστές στη θάλασσα.

Οι πιθήκοι τη νύχτα έχουν τη συνήθεια να μαζεύονται όλοι μαζί σ' ένα δένδρο για να κοιμηθούν.

Τότε ο «μεταφορέας» με επιδειξιόν τρετα άξιοβήματα πετάει το δίχτυ του και σκεπάζει μ' αυτό όλα τα κλαδιά του δένδρου, τραβάει γρήγορα τη θηλειά και κλείνει το άνοιγμα του δίχτυου. Οι πιθήκοι είναι πλέον αχμόλωτοι.

Χτυπώντας τους κατόπιν με ένα πολύ μακρό ξύλο, τους άναγκάζει να κατεβούν στο κάτω μέρος του δίχτυου. Τότε δένει το δίχτυ γύρω στον κορμό του δένδρου, σε ύψος τριών μέτρων απ' το έδαφος, ώστε να έμπο- δίζη τους πιθήκους να ξαναεβούν στα κλαριά και τέλος άνοίγοντας με προσοχή το δίχτυ τους πιάνει έναν-έναν και τους βάζει σ' ένα μεγάλο σακί. Αφού τους μαζεύει όλους, φορτώνει το σακί σ' ένα κάρο και φεύγει. Πηγαίνει και τους άπολύει μακριά σε άλλο κτήμα, άναγκάζοντας έτσι τον ιδιοκτήτη να καταφέρει γι' αυτόν ή σε κανένα συνάδελφό του για ν' άπλησσει από τα ένοχλητικά ζώα.

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημίου Μενάνδρου 27, Αθήνα. Τηλ. 1-68.

Ενα άλλο περίεργο επάγγελμα είναι το του καιροσκοπέου, ή άλλων του «καιροσκοπέου» όπως θα έπρεπε να ονομάζεται κυριολεκτικότερα.

Τους «καιροσκοπέους» τους χρησιμοποιούν τα μεγάλα εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος στο Λονδίνο. Στην ταράτσα κάθε εργοστασίου υπάρχει διαρρυθμισμένο επίτηδες γι'

αυτούς ένα μέρος, το οποίο το διαπερνάει στρωμένο με χυστάλλα. Ο «καιροσκοπέος» λοιπόν κάθεται απ' το πρώτο ως το δεύτερο εκεί και κυττάζει διαρκώς προς όλα τα σημεία του ορίζοντος για να ιδεί μήπως τυχόν φαίνεται ομίχλη. Οι άνθρωποι μάλιστα αυτοί είναι προικισμένοι με την ιδιότητα να διαισθάνονται τον ερχομό της ομίχλης, πριν ακόμα γίνει ορατή, νιώθοντας οίχνη σε όλο τους το κορμί. Μόλις λοιπόν αντιληφθούν ότι ερχεται ομίχλη, άμέσως με ένα κουνούδι που έχουν δίπλα τους ειδοποιούν κάτω το εργοστάσιο.

Θα ρωτήσετε τώρα, γιατί ενδιαφέρεται το εργοστάσιο αν ερχεται ομίχλη ή όχι; Απλούστατα, γιατί όταν πέσει ομίχλη είναι πάντα τόσο πυκνή στο Λονδίνο, ώστε στα σπίτια και στα γκαρτζά ανάβουν τα ηλεκτρικά φώτα, έστω κι' αν ακόμα είναι μέρα.

Αν λοιπόν το εργοστάσιο είναι απορροιασμένο δεν θα μπορού να διαχειριστεί τους εργάτες.

Τους άλλους να δουλεύουν με ζήλο, με φωνές και μ' επισημάνματα. Τριγυρίζει διαρκώς εδώ κι' εκεί ανάμεσα στους εργάτες και φωνάζει διαρκώς: —Μπαράβε σας, παιδιά!... Χίλια μπράβο!... Ωραία!... Έξοχα!...

Οι Ινδοί εργοστασιάρχαι και μεγαλοαγοστήμονες έχουν από καιρό καταλάβει ότι η απόδοσις της εργασίας των εργατών είναι πολύ μεγαλύτερη απ' την συνηθισμένη, όταν απάνω τους βρίσκεται ένας άνθρωπος που τους ενθουσιάζει. Γι' αυτό οι «Σαμπάς Βαλλάχ» είναι περιζήτητοι και πληρώνονται περισσότερο κι' απ' τους αρχιεργάτες.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ



Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ

Η Μικελίνη, ευτυχισμένη, διάβαζε για εκατοστή φορά το λακωνικό τηλεγράφημα του πολυαγαπημένου της Λουδοβίκου, αν και το ήξερε πια απ' έξω: «Φάνω Πέμπτη βράδυ με το τραίνο, δέκα και τέταρτο. Φιλιά. Λουδοβίκος».

Την Πέμπτη! Μεθαύριο! Ο θάνατός ο λακωνικός της!... Πώς ήταν δυνατό λοιπόν αυτό το τηλεγράφημα να μη της φέρει δάκρυα ευτυχίας; Η τεράστια άπουσία του την είχε βυθίσει σε μια άτεραντη μελαγχολία. Γι' αυτό τώρα, ύστερα από το τηλεγράφημα αυτό, μετρούσε και τις στιγμές που περνούσαν...

Σε δυο μέρες ο πολυαγαπημένος της θα λατρευόταν κοντά της. Ω! Πόσο μεγάλες είναι αυτές η μέρες και πόσο άτελειωτες η νύχτες! Τι στενό πουνάκι το σπίτι! Τι νεύρα. Θεέ μου!... Τι νεύρα!... Αυτό το ντιβάνι δεν βρίσκειται καλά εκεί. Πάρα πέρα είναι η θέση του. Πώς να το μετακινήσει όμως που είναι βαρύ; Κι' αυτά τ' ανησυχώ; Τι θέλουν μέσα στη σάλα; Η θέσις τους είναι στην κρεβατοκάμαρα. Τα λουλούδια δεν είναι για τους ξένους, είναι για τον καλό της... Για τον Λουδοβίκο της!...

Δεκτέμβριος! Κρύο! Παγωνιά! Τι ζεστή που θάνα η άγκαλιά του! Μά πως άγει! Πώς άγει αυτή η Πέμπτη! Γιατί να μη την ειδοποιήσω από μιάς έδοδοδος; Αν το ήξερε από τότε, θα πήγαινε στη Μασσαλία, και τη στιγμή που θάμπαινε το βαπόρι στο λιμάνι, θα τον χαιρετούσε με το μαντηλάκι της από την προκυμαία!... Και θα τη χαιρετούσε κι' αυτός, και θα έλεγε στους διπλανούς του συνταξιδιώτες: «Νάτην! Νάτην η Μικελίνη μου!... Ηθε άπ' το Παρίσι για να με δει μια άφ' άρχητερα!».

«Οχι! Οχι! Δεν θέλω να έλθω. Θα περιμένω ν' άράξει το βαπόρι και ν' ανέβαινε ξαφνικά να του κίνη έκπληξη. Ο Λουδοβίκος όμως, φανταί, δεν την ειδοποίησε για να μη ταλαιπωρηθεί μέσα στα τραίνα μ' αυτό το διαβολικό κρύο. Αυτό ήταν! Αυτό ήταν!... Είναι τόσο προσεκτικός ο Λουδοβίκος της!...

Έβαφνα μια ιδέα περνάει απ' το μυαλό της. Να πεταχτεί ως το Λαρός και να περιμένει εκεί τον αγαπημένο της... Από το δικό της τραίνο θα περνούσε στο δικό του και θα συνέχιζαν μαζί το ταξίδι ως το Παρίσι. Να μια έκπληξη πρώτης τάξεως!... Το δικό της τραίνο θα έφτανε στο Λαρός στις 8.40'. Το τραίνο με τον Λουδοβίκο της στις 8.45', έπειτα από πέντε λεπτά δηλαδή... Μέσα στο διάστημα αυτό η Μικελίνη θα πρόφτανε να σηδύση στο τραίνο του, έστω και χωρίς εισιτήριο. Θα της έβαζαν πρόστιμο; «Ε! Και τί μ' αυτό! Κάτι τρέχει!...

Ποτέ γυναίκα που τρέχει να ζωντανή τον αγαπημένο της δεν έτοιμάστηκε τόσο βιαστικά. Φόρεσε ένα ταγεράκι σπορ κι' ένα μαντί που το είχε φτιάσει τελευταία... Έτσι ο Λουδοβίκος δεν θα την άγνώριζε, άμέσως. Φόρεσε κατόπιν κι' ένα καπέλο φέτρ που της σκέπαζε τα μάτια, έφριξε μια

τελευταία ματιά στον καθρέφτη, και δρόμο! Στο σταθμό!... Να μια πρώτη τάξεως έκπληξη!...

Μέσα στον σταθμό του Λαρός, τυλιγμένη στο βαρύ μαντί της, η Μικελίνη περιμένει. Το τραίνο της Μασσαλίας θα φτάσει σε δυο λεπτά! Δυο λεπτά άκοιμη και θα βρίσκειται στην άγκαλιά του! Νά! Από και θάρρη. Από και θα φανή ο προβολεύς της άτμομηχανής που θα φέρει τον αγαπημένο της! —Νάτος ο προβολεύς!... Νάτο το τραίνο! Έρχεται!... Πλησιάζει!... «Ho! Ho!... Έσταμάτησε!...

Ακράτητη η Μικελίνη, πηδάει πάνω στο τραίνο κι' άρχίζει να διασχίζει τους διαδρόμους, να τρέχει απ' τον ένα βαγόνι στ' άλλο, να μετρεύεται με τους ταξιδιώτες και να σκοντάφτει στις βαλίτσες τους...

Μά... Νάτος... νάτος... ο Λουδοβίκος της!...

Μά, Θεέ μου!... «Ω, φοίχη... Ούτε και με φαμακερό μαχαίρι να της τρυπούσαν την καρδιά, η φτώχεια Μικελίνη δεν θα πονούσε όσο πόνησε εκείνη τη στιγμή. Στηρίχτηκε σε μια πόρτα για να μην πέση κάτω...

Αυτός καθόταν κοντά στ' άντικρυνο παράθυρο, με τ' άριστερό του χέρι περασμένο πίσω απ' την πλάτη μιάς νέας γυναίκας, ενώ με το δεξί της χάιδε το χεράκι της και της ψιθύριζε στ' αυτί... ποιος ξέρει τι...

Η Μικελίνη, άπολιθωμένη, δεν τολμάει ούτε βήμα να κίνη, γιατί καταλαβαίνει πως δεν της έχει μείνει ούτε δση δύναμη της χρειάζεται για να κινή.

—Μια γυναίκα! Μια ώρα γυναίκα! Ποιά είν' αυτή η γυναίκα; Τι θέλει απ' τον καλό της; Γυναίκα του; Μήπως παντρεύτηκε στο ταξίδι του; Φίλη του; Από πότε; Κατάκτησε απ' αυτές που κάνουν οι ταξιδιώτες στα πλοία και στα τραίνα...

Αυό άγνωστοί της έβιδες που έπιστρέφον απ' τον μπουφέ του σταθμού, την πληροφορούσαν άδελά τους.

—Δεν έχασε τον καιρό του ο συν-

ταξιδιώτης μας, λέγει ο ένας στον άλλο. Την κατάφερε τη μικρούλα!

—Σπουδαία κατάκτησις! Άπανταί ο δεύτερος. Μιά γυναικούλα που θα μπορούσε να την κατακτήσει και ού με την ίδια ευκολία, δείχνοντάς της εκατό φράγκα!

«Ω! Πώς θα ήθελε η φτώχη Μικελίνη να μπορούσε να ξεπείσει! Να φωνάξει, να κλάψη, να κίνη σκάνδαλο, να έπιτεθί έναντίον και των δύο, και με τη γλώσσα της και με τα νύχια της! Δεν μπορεί όμως να κίνη τίποτε... Αυτά είναι εύκολα πράγματα σε μια γυναίκα άλλης κοινωνικής τάξεως, σε μια γυναίκα καμωμένη από άλλη πάστα.

Μπροστά στη συμφορά που της καταστρέφει όλες της τις ελπίδες, όλα της τα όνειρα, μπροστά στη σκληρή αποκαλή, μένει η Μικελίνη άκίνητη, άπολιθωμένη. Άκουμπιμένη στην πόρτα του τραίνου, σάν ζητιάνα, άφίνει τα δόντια της να χτυπούνται και τον κρύο ιδρώτα να βρέχει το μέτωπό της...

Ο Λουδοβίκος, για μια στιγμή, σηκώνει τα μάτια του, βλέπει μ' άδιαφορία την κοκκινωμένη αυτή γυναίκα, η οποία λίγα βήματα πάρα πέρα παρακολουθεί τις κινήσεις του, κι' έπειτα, χωρίς να νοιαστή γι' αυτή περισσότερο, ξανααρχίζει τις έρωτοτροπίες του.

Το ξεκίνημα του τραίνου ταράζει περισσότερο τη Μικελίνη.

Ξεκίνησαν! Έπιστρέφει!... Έπιστρέφει στη μοσχουρισμένη, στην άνθοστολισμένη γι' αυτόν έρωτική φωνή της! Πρέπει να κάτση κάτω για να μην πέση... Προχωρεί με κόπο ως το διπλανό διαμέρισμα, κάθεται σε μια θέσιουλα και κλείνει τα μάτια της για να μην κλάψη, για να μη γίνη θέαμα έκείνων που παρακολουθούν κιόλας με περιέργεια τις κινήσεις της.

Το τραίνο φτάνει τέλος στο σταθμό του Παρισιού. Η Μικελίνη κατεβαίνει τρεκλίζοντας, αλλά δεν άπομακρύνεται. Θέλει να δει, να μάθει, να καταλάβει τι θα κίνη ο αγαπημένος της, χωρίς όμως να ξέρει τι θα κίνη η ίδια.

Το ξενάρι κατεβαίνει απ' το τραίνο και περνάει μπροστά της. Χωρισμένοι, με το ύψος δύο ανθρώπων που δεν γνωρίζονται, προχωρούν με μικρά βήματα. Έκείνος δείχνει σημεία άνυπομονής, γιατί ήταν βέβαιος πως η Μικελίνη θα τον περιέμενε στο σταθμό. Ψάχνει, ψάχνει τον κάκον ως το άπέναντι πέδροδρομό, ενώ η Μικελίνη που τον παρακολουθεί κατά πόδας σχεδόν, κατορθώνει να κρβεται μέσα στο κύμα των ταξιδιωτών. Βεβαιώνεται τέλος πως η Μικελίνη του δεν ήλθε στο σταθμό να τον υποδεχτεί και δεν δείχνει πια το παραμικρό σημείο άνησυχίας. Ένας άνακουφιστικός στεναγμός βγαίνει από το στήθος του, σταματάει ένα ταξι και διευθύνεται γελαστός προς την άγνωστο που περιμένει λίγα βήματα παρέ-

Η Μικελίνη άνοίγει το βήμα της, περνάει δίπλα τους κι' άκούει το τέλος μιάς φράσεως του: «... άφριο το πρωί θα της πω πως έχασα το τραίνο».

Δεν θέλει πια ν' άκούση τίποτε άλλο. Από της φτάνει για να σχηματίσει τη γνώμη της για τα αλθήματα του αγαπημένου της άπέναντί της και για να λάβη την άπόφασί της.

Με το πρόσδο πλημυρισμένο απ' το δάκρμά της, σταματάει εν' άλλο ταξι για να γυρίσει στη μοσχουρισμένη, την άνθοστολισμένη γι' αυτόν έρωτική της φωνή, να ριχτεί με τα μούτρα στο ντιβάνι της, να κλάψη, να κλάψη τον έρωτά της, που τόσο άπότομα θάφτηκε μέσα σ' ένα ταξι, και να κλειδώσει για πάντα την πόρτα της και την καρδιά της...

να μην κλάψη, για να μη γίνη θέαμα έκείνων που παρακολουθούν κιόλας με περιέργεια τις κινήσεις της.

Το τραίνο φτάνει τέλος στο σταθμό του Παρισιού. Η Μικελίνη κατεβαίνει τρεκλίζοντας, αλλά δεν άπομακρύνεται. Θέλει να δει, να μάθει, να καταλάβει τι θα κίνη ο αγαπημένος της, χωρίς όμως να ξέρει τι θα κίνη η ίδια.

Το ξενάρι κατεβαίνει απ' το τραίνο και περνάει μπροστά της. Χωρισμένοι, με το ύψος δύο ανθρώπων που δεν γνωρίζονται, προχωρούν με μικρά βήματα. Έκείνος δείχνει σημεία άνυπομονής, γιατί ήταν βέβαιος πως η Μικελίνη θα τον περιέμενε στο σταθμό. Ψάχνει, ψάχνει τον κάκον ως το άπέναντι πέδροδρομό, ενώ η Μικελίνη που τον παρακολουθεί κατά πόδας σχεδόν, κατορθώνει να κρβεται μέσα στο κύμα των ταξιδιωτών. Βεβαιώνεται τέλος πως η Μικελίνη του δεν ήλθε στο σταθμό να τον υποδεχτεί και δεν δείχνει πια το παραμικρό σημείο άνησυχίας. Ένας άνακουφιστικός στεναγμός βγαίνει από το στήθος του, σταματάει ένα ταξι και διευθύνεται γελαστός προς την άγνωστο που περιμένει λίγα βήματα παρέ-

Η Μικελίνη άνοίγει το βήμα της, περνάει δίπλα τους κι' άκούει το τέλος μιάς φράσεως του: «... άφριο το πρωί θα της πω πως έχασα το τραίνο».

Δεν θέλει πια ν' άκούση τίποτε άλλο. Από της φτάνει για να σχηματίσει τη γνώμη της για τα αλθήματα του αγαπημένου της άπέναντί της και για να λάβη την άπόφασί της.

Με το πρόσδο πλημυρισμένο απ' το δάκρμά της, σταματάει εν' άλλο ταξι για να γυρίσει στη μοσχουρισμένη, την άνθοστολισμένη γι' αυτόν έρωτική της φωνή, να ριχτεί με τα μούτρα στο ντιβάνι της, να κλάψη, να κλάψη τον έρωτά της, που τόσο άπότομα θάφτηκε μέσα σ' ένα ταξι, και να κλειδώσει για πάντα την πόρτα της και την καρδιά της...

Η Μικελίνη άνοίγει το βήμα της, περνάει δίπλα τους κι' άκούει το τέλος μιάς φράσεως του: «... άφριο το πρωί θα της πω πως έχασα το τραίνο».

Δεν θέλει πια ν' άκούση τίποτε άλλο. Από της φτάνει για να σχηματίσει τη γνώμη της για τα αλθήματα του αγαπημένου της άπέναντί της και για να λάβη την άπόφασί της.

Με το πρόσδο πλημυρισμένο απ' το δάκρμά της, σταματάει εν' άλλο ταξι για να γυρίσει στη μοσχουρισμένη, την άνθοστολισμένη γι' αυτόν έρωτική της φωνή, να ριχτεί με τα μούτρα στο ντιβάνι της, να κλάψη, να κλάψη τον έρωτά της, που τόσο άπότομα θάφτηκε μέσα σ' ένα ταξι, και να κλειδώσει για πάντα την πόρτα της και την καρδιά της...

Η Μικελίνη άνοίγει το βήμα της, περνάει δίπλα τους κι' άκούει το τέλος μιάς φράσεως του: «... άφριο το πρωί θα της πω πως έχασα το τραίνο».

Δεν θέλει πια ν' άκούση τίποτε άλλο. Από της φτάνει για να σχηματίσει τη γνώμη της για τα αλθήματα του αγαπημένου της άπέναντί της και για να λάβη την άπόφασί της.



ΕΝΑΣ ΘΗΛΥΚΟΣ ΑΣΤΗΡ ΜΕ... ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ! —Η χαριτωμένη Ιταλίς Βενέτα Καρμεν Μπλάν, όποις εινε στην πραγματικότητα (δεξιά) και όποις εμφανίζεται σ' ένα ανδρικό ρόλο, στην τελευταία ταινία της «Η γυναίκα με τα άνδρικά» (άριστερά).

Η μουσική είναι νόμος ήθικός. Δίνει ψυχή στο σύμπαν, σπέρει στη φαντασία, διαχέεται στο νού, τέρπει, φαιδρύνει και ζωή στο κάθε τι.

Πλάτων

Η μουσική είναι γλώσσα άνικανη να εκφράσει κάτι που δεν είναι άγνό.

Μιλτων

Όποιος δεν έχει μέσα στην ψυχή του μουσικό στοιχείο ή δεν συγχινείται από την άρμονία, είναι ίκανός και για προδοσίες και για σκευωρίες και για καταστροφές.

Σαίξπηρ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολόγους ή κανονισμούς τιμάς καλώς βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' άλλόκλητας βιβλιοθήκες. Γράφουμε: «Οι άγαθήτες», Αθήνα 7, Αθήνας.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ



Η ΝΑΜΕΣΑ απ' την πολυαριθμική κι' εύθυμη παρέα μερικιών συμφοιτητών της Ιατρικής, στο Πανεπιστήμιο της Βασιλικής, ζειαν δυο τύποι, τελείως διαφορετικοί απ' τους άλλους, ο Μπίλ κι' η Τζέννυ...

Ο Μπίλ ήταν ένας φηλός κι' ωχρός νέος, με ώμοσφα και δοκιμασμένα απ' τη φτώχεια και τις πτεήσεις χαρακτηριστικά, με άφθονα μαύρα μαλλιά και μαύρα επίσης, άνισοπλά ματία. Ένα ξέθωρο, πρασινομένο απ' την πολυκακία κοστούμια, ξεφύγγε το λυγρό με αδύναμο κορμί του, και ταίριαζε αρμονικά με τα πάντα ήθερινά και χιλιοσκαμμένα παπούτσια του...

Η Τζέννυ πάλι ήταν μια σβέλτη και θεοτελλή ξανθούλα, κουλίτσα σωστή στη χάρη και στην όμορφιά, ξύπνη κι' αφάνταστη σαχηπία κι' επί πλέον μοναχοκόρη βασιλοπούτου τραπεζίτου της Άμερικανικής πρωτεύουσας.

Η παρέα τους, γεμάτη νεάτα και ξενονιασιά, τους άγαπούσε εξαιρετικά. Δώδεκα με δεκαπέντε βλοϊ-βλοϊ τους, φοιτητά της Ιατρικής κι' αὐτοί και στο ίδιο πανεπιστημιακό έτος είχαν άκρμα δὲν δλόκληρη χρόνια μπροστά τους ως δυο να πάρουν το πολυπόθητο δίπλωμά τους. "Ως τότε όμως, έννοσσαν να χαρούν τα νεάτα τους δίχως πίκρας και στενωβίσεις και γι' αυτό δὲν άφιναν εύκαιρία γιὰ γλέντι και γιὰ γέλιο.

Ο δλόκληρη λοιπόν, ή πάντα χαρούμενη αὐτή παρέα, πού την άποσπελούσαν νεαροί και νεαρές κάθε κοινωνική τάξεως, είχε γιὰ μοναχό κυμάρη της τούδε δυο έκείνους νέους, τὸν Μπίλ και τη Τζέννυ.

Κάθε βράδυ μετά το αήθημα της ήμέρας μαζεύοντανσσαν όλοι τους σε διάφορα ντάνσιγκ και σε άλλα κέντρα διασκεδάσεως. Η μπύρα κυλούσε άφθονη, τὰ γέλια κι' ή εύθυμία δὲν άπαυαν ούτε στιγμή, κι' ο χορός άπαίονε κι' έβδιε. Στο τέλος, στην έξοψη του λογαριασμού, πρώτη και καλύτερη και πάντα γενναϊούδωρη ή καλόκαρδη Τζέννυ έδινε τα περισσότερα απ' όλους, ενώ ο φτωχός Μπίλ δὲν έβριζε ούτε σόντε.

Μα κανένας δὲν τὸν παρεξηγούσε γι' αυτό. "Ηξεραν όλοι πως ούτε συγγενείς, ούτε υποστηρίξει καμιά είχε κι' ήξεραν επίσης πως μόλις έβριζε τα λιγοστά καθήμενά του έξοδα με μερικές νυχτερινές ποικυμνάσεις πού έκανε σε μαθητές του Γουανσιού.

Τα άστειλά όμως εις θάρος του άπαίοναν κι' έδιναν: —Χόπ!... Παιδιά... έλεγε ο ένας. "Ο Μπίλ πληρώνει άπόψε... Κάντε τα θάλασσα άπὸν και μή γροισάτε γιὰ τὸ έξοδα...

"Ο λογαριασμός, έλεγε ο άλλος, άνέθηκε άπόψε στα έκαστὰ δολάρια! Μά εύτυχῶς πού έχουμε τὸν Μπίλ

μαζύ μας κι' έτσι θα θγοῦμε άπορο-πρόσωποι στα γκαρσόνια...

"Ο Μπίλ ο φτωχός δεχόταν τ' άστειλά αὐτά με καλή καρδιά και με κέφι άνεξάντλητος. "Ηξερε ότι τὸν τά-λεσαν οι καλοί του φίλοι, δίχως μο-χθηρία και δίχως πρόθεσι να τὸν προσβάλλουν και γι' αὐτό, στὸ τέλος κάθε γλεντιού, άνέβαινε πάντα σε μιὰ καρέκλα κι' έβριζε μιὰ προσφώνηση, κρατώντας στὸ χέρι του ένα ποτήρι μπύρα:

—Άγαπητοί μου φίλοι, έλεγε. Προ-πίνω στην υγεία σας, χιλιοσκαμνωμέ-νος απ' την άγάπη πού μου δείχνει ή καλή κι' εύγενική καρδιά σας. Θα είμαι δὲ εύτυχής αν ή καρδιά σας δείχνει πάντα άπέναντί μου τὸν ίδιαι αισθήματα. Άλλά θα είμαι άκρμα πιὸ εύτυχής αν μιὰ καρδιά άλλάζει: επί-τέλους τακτική άπέναντί μου. Μιὰ μονάχα, απ' όλες τις καρδιές σας, τη θέλω κάπως πιὸ διαφορετική...

Χειροκροτήματα και χόροντσε αὐτοὶ συγκλονίζαν τότε τη σάλα τὸν ντάνσιγκ κι' ο Μπίλ θριαμβευ-τῆς κατέβαινε απ' τὸ πρόχειρό του βήμα, άφου πρώτα έπινε την άρι-σμένη μπύρα του.

Πολλές φορές ή πρόποσι αὐτή, ή

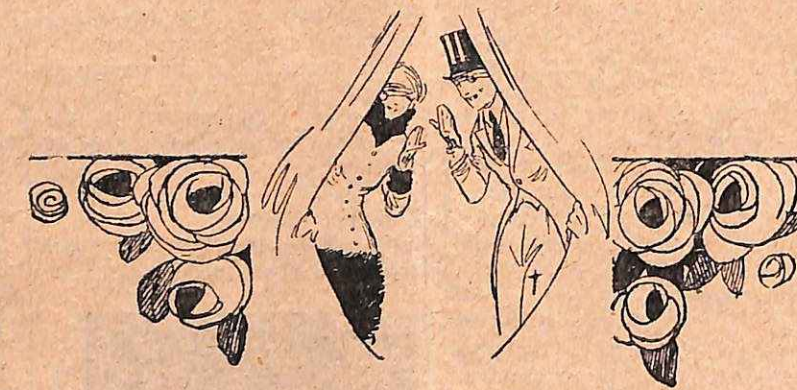
μαί ένας δυστυχισμένος, γιατί βλέπω τὰ πράγματα απ' την πραγματική τους όψη. Ένα ζευγάρι γαλάζια μά-τια όμως θά μ' έκανε, αν ήθελε να βλέπω πάντα τὰ πράγματα απ' την άπόψη. Απ' την καλή τους όψη, δη-λαδή...

Τότε ή Τζέννυ, άφου περίμενε πρῶ-τα να σταματήσει ή βροχή τὸν πει-ραγματών, με τὰ όποια έστρωναν μπροστά τὸν Μπίλ οι φίλοι του, τὸν άπαντούσε:

—Μά εύτυχία της ζωής θά πῇ τὸ τέλος κάθε προσπάθεια: γιὰ την πρό-δο μας, άρκεί ή προσπάθεια αὐτή να-χῇ γιὰ κεντρικό της άξονα την ύπο-μονή ζευγαρωμένη με την έπιμονή...

Κανένας απ' τούς δυο τους όμως δὲν άποφάσιζε κατόπιν να γίνη πιὸ σαφής. Διπλοκλείδωναν κι' οι δυο τὰ στόματά τους κι' έμπλεκαν με τη γυ-νική εύθυμία της παρέας, καταπίνον-τας με προσπάθεια, φανερή τὸν Μπίλ και κρυφή της Τζέννυ, κάθε τους φροσι και κάθε τους κουνέντα, ή ο-ποίος: θά ήσαν προδοτικές γιὰ τὰ ένδο-μυχα αίσθήματα τους. Καί ο καιρός κυλούσε.

Ζύγωναν τὰ Χριστούγεννα... Άτέ-



κάπως αίνιγματική, είχε επαναληφθεί μα κανένας από τούς φοιτητάς στὸ κέφι τὸν επάνω δὲν σκέφτηκε να ρω-τήση τὸν Μπίλ τί έννοσσε με την τελευταία και στερεότυπη έκείνη φράσι: "Μιὰ μοναχά καρδιά τὴ θέλω διαφορετική απ' όλες...". Άν πρόσεχαν όμως καλύτερα, θά έβλεπαν ότι καθώς έλεγε τὰ λόγια αὐτά, ένα μικρό χαμόγελο σούωνε τὰ λεπτά μὰ άχρωμα χείλη τὸν φτωχὸ νέου κι' ότι ή καρδιά του καρφονόταν με ή-γωνία στα γλυκά ματία της Τζέννυ. Μά κι' αὐτή ή ίδια έκανε πως δὲν καταλάβαινε.

"Ετσι κυλούσε ο καιρός, εύθυμος και χαρούμενος γιὰ όλους και μοναχά τὸν φτωχὸ Μπίλ ή άμοιρη καρδιά τραγούταν από ένα κορὸ σαράκι. Μά δυο μεγάλωνε τὸ μαράζι του, τόσο κι' ο νέος φοιτητής γινόταν αλλοιώ-σικος και πιὸ χαρούμενος. Κατάντησε στὸ τέλος ο φασούλης της συντροφιάς και τὰ άπόρρητα άστειλά του, καθώς και οι φαιδρὸι άφορισμοί του, γιὰ κα-θε λογῆς ζήτημα πού συζητούσε ή πα-ρέα του, μινόντουσαν άφορη γανικής φαιδρότητας και εύθυμίας. Μεταξύ τῶν άλλων, τὸς έλεγε συχνά:

—Μή με βλέπετε πὸν γελῶ. Εί-

τελίας, περνώντας γοργά απ' τὸ πλάι του έκείνη τη στιγμή στὸν λα-σπομένο δρόμο, τὸν έλουςε ξαφνικά απ' τὸ κεφάλι ως τὰ νύχια με τὸ ύγρό και κρυφὸ κατακάθι της λάσπης, ή ο-ποία είχε μαζευτεί στὸ κύλακι τὸν πεζοδρόμιου.

"Ανατρίχιασε ο Μπίλ—γιατί αὐτός ήταν—απ' τὸ άποροδύκητο αὐτὸ λα-σπομένο, και, βλέποντας συγχρόνως τὸ μονάκριβο κοστούμια του σ' έλε-εινὰ γέλια απ' τις λάσπες, σήκωσε με άνείπωτο παράπονο τη στεγνή ματιά του και κύνταξε τὸ καταστρε-πτικό αὐτοκίνητο, τὸ όποιο είχε κά-πως άπομακρυνθεί.

Μά δὲν είχε χυθεί όλοτετα!... Άν-τίθετα, έλάττωνε τώρα την ταχύτη-τά του και έπειτα από λίγα μέτρα γλυστογέματος στην ύγρή άσφαλτο τὸν δρόμου, σταμάτησε ήρεμα στὸν γειλὸς τὸν πεζοδρόμιου. "Ανοίξε άμέσως ή πορτίρα, ένα κουκλιτικό κεφαλάκι, χαμένο σε γυναικεία άμύδνητη: άξία, ξεπερδύλα και μιὰ γλυκερή φωνίτσα, κάπως τρομαγμένη, άντήχησε στὸν περὸς αέρα:

—Μπίλ!...

—Τζέννυ!... ξεφώνησε με λαχτά-ρα ο φτωχός Μπίλ, ξεγυώντας στη στιγμή την πίκρα του γιὰ τὸ ατύχ-μα του.

Κι' άμέσως έτρεξε γοργός και πτε-ρωκτός κοντά στην άγγλική κοπέλλα.

Κι' ενώ της φιλούσε με λατρεία τὴ γαντοφορεμένο και λεπτὸ χεράκι της, άπορώντας μέσα του κι' ο ίδιος γιὰ τὸ ξαφνικό έκείνο θάρος του, ή Τζέννυ τὸν μουρμούριζε διαστειλά και στενωχωρημένα:

—Αυπούμαι, Μπίλ, πὸν έγινε τί-τια να χαλάσει τὸ κοστούμι σου. "Ο νόμος με υποχρεώνει να σ' άποξημιώ-σω και θά τὸ κάνω άπόψε κιόλας. Έξέ άλλου αὐτὸ εἶνε Χριστούγεννα, ήμερα πού άλλάζουν δώρα, γι' αὐτὸ έπίτρεψε και σὲ μένα να στείλω σπῆτι πὸν άπόψε ένα μικρὸ κι' εγκάρδια χι-ρομένο δώρο... "Ορδούας Μπίλ... Χρόνια πολλά...

Καί ξαναμπήκε στὸ αὐτοκίνητό της πὸν ξεκίνησε άμέσως, άφίονοντας τὸν Μπίλ κατασκαμνισμένο επάνω στὸν πε-ζοδρόμιου... Δὲν πρόλαβε κὲν να δια-κυστουρηθῇ λίγο. Μόνο υπόρεσε να βγάλῃ τη ρεμπουμπικιά του και να την άνεμίση λίγο, χαιρετώντας τη νέα, ή όποία έξακολουθούσε να τὸν γνέφει με τὸ χεράκι της από μακριά.

Έπειτα από μιὰ ὠρα ο Μπίλ δρα-σκέλιζε τὸ κατώφλι τὸν σπιτιού κα-ποίου μαθητὸ του, γιὰ να πληρωθῇ τὸ πενήντὸ μισθὸ τὸν ιδιαιτέρων πα-ραδῶσαν πὸν τὸν έκανε, από και δὲ, περὸς μὰ μ' έλαφρή καρδιά, τριζότῃς γιὰ τὸ ταπεινὸ δωμάτιό του.

Η εύτυχία ή άνείπωτη εύτυχία—τὸν περίμενε έκεί. "Ολο βλοκαίνου-ρο κοστούμι, ένα ξεστὸ παλτό, ένα καπέλλο κι' ένα ζευγάρι άδιάρρηκ-τα παπούτσια θριασκόντουσαν στα κοντι-νά του κροτοῦσαν σὴν κατσανιέττες Σπανιόλας χροστῆρια... Φερρεσί!... Πλάφ!...

Ένα φωτολουσμένο και πολυτελέ-στατο αὐτοκίνητο εξαιρετικῆς πολυ-

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΔΙΑΒΟΛΟΙ

Κάποτε ο καρδινάλιος ντε Ρουάν, σε μιὰ περίοδο πανηγύρεων, παρέθετε κα-θημερινῶς στὸ μέγαρό του πλούσια γεύ-ματα στους έξόνους έπισήμους πὸν εἶ-χαν πάει στην έδρα του, λόγω τῶν έορ-τῶν.

Κάτοιοι ξεπεσμένοι έπὶτότης λοιπὸν κατῳρῶσαν μιὰ μέρα ν' άναμυθῇ κι' αὐτὸς με τούς προσκεκλημένους τὸν καρδινάλιου και να στοργυλοκαθήση στὸ τραπέζι, όπου έφαγε άνενόχλητος.

Τὴν άλλη μέρα και την παρόλλη, πρῶτος και καλύτερος, ξεθαρρύνοντας πειά, βρισκόταν πάντα στὸ πλούσιο τραπέζι τὸν καρδινάλιου.

"Επειδὴ όμως δὲν είχε να δινή φιλο-δοχηματα στους σεραδιτόρους, ένας απ' αὐτούς τὸν ύποπτεῦθηκε και άνάφερε ά-μέσως τὸ γεγονός στὸν καρδινάλιου, διαβεβαιωνόντάς τον ότι ο έπὶτότης έ-κείνος ήταν κάποιος παρείσακτος, ο ο-ποίος δὲν είχε καμιά σχέση με τούς έξόνους προσκεκλημένους του.

Τότε ο καρδινάλιος ντε Ρουάν διέ-ταξε στὸ επόμενο γεῦμα να βάλουν τὸν έπὶτότη να καθήση στὸ δεξιὰ του.

Τὴν ὠρα λοιπὸν πὸν έτρωγαν, ο καρ-δινάλιος γύρισε και ρώτησε άπότομα τὸν γείτονά του έπὶτότη:

—Δὲν μου λένε, έπὶτότα μου, έχετε ιδεὶ πὸν σὸς διαβόλου;

—Βεβαίως! άπάντησε μ' έτοιμότη-τα ο έπὶτότης, ο όποίος είχε καταλάβει ότι ή άπάτη του έγινε άντιληπτή.

—Έχετε ιδεὶ πολλούς; ξαναρώτησε ειρωνικά ο καρδινάλιος.

—Μόνον τρεῖς, σεβασμώτατε. "Ε-ναν φτωχὸ διαβόλου, ο όποίος βρι-σκει και τρώει στὸν τραπέζι ἐνὸς πλου-σίου διαβόλου, κι' ο όποίος πό-κειται τώρα να τὰ βρῇ σκούρα έξ αἰ-τίας ἐνὸς κακοῦ διαβόλου.

"Ο καρδινάλιος ντε Ρουάν έσκασε στὰ γέλια άκούγοντας την έξυπνη έ-κείνη άπάντη κι' από τότε σ' όλα τὰ γεύματα, τὰ όποια έξακολουθούσαν γιὰ πολλὸν καιρὸ, είχε πάντα στὸ δεξιὰ του τὸν φτωχὸ διαβόλο—έπὶτότη.

Νά, τί διάβασε σ' αὐτό:

"Αγαπητέ Μπίλ...

Πάψε πειά νάσαι ο Φασούλης της παρῶς, μιὰ πὸν παύεις από άπόψε νάσαι ο Φασούλης της άγάπης... Σ' άγαπῶ γιὰ την καλή σου καρδιά, μὰ σὲ θέλω πὸν σοβαρὸ λιγάκι, καθώς και λιγώτερο άπαισιόδοξο... Θέλεις δυο χροῖνα άκόμη γιὰ τὸ δίπλωμα σου... Κέρδιζε τὸ δλόκληρο με έπι-μονή κι' ύπομονή και μαζύ του θά κερδίσης και μένα...

Δὲν θά σὲ βοηθήσω ὕλκως, γι-ατί μπορεί να σὲ περιφρονήσω έπει-τα... Μά σὲ βοηθῶ τώρα, και θά σὲ βοηθῶ ως τότε, ή θ ι κ ὠ σ, χαρί-ζοντάς σου την καρδιά μου, γιὰ τὰ σου φανερὸν λιγώτερο σκληρῆς ή σχε-τικῆς προσπάθειάς σου...

Χρόνια πολλά, Μπίλ... Σ' άγαπῶ και θά σὲ παρακολουθῶ...

Η Τ ζ έ ν ν υ σ ο υ.

Έπειτα από δυο χροῖνα προσπά-θειες σκληρῆς, μὰ άνακουφισμένες απ' τις γλυκερές ματιές της λατρευτῆς της Τζέννυ, ο Μπίλ, παίροντας τὸ δίπλωμά του, πήρε σχεδὸν άμέσως έ-πίπλωμά του, πῆρε σὺγγρό του, και την μο-πειτα, γιὰ σὺγγρό του, και την να-κρίστη κόρη τὸν πλουσίου τραπεζί-του...



ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ τραγικὸ λάθος ἐνὸς Ούγγρου συνταγ ματάρχου. Πῶς από ένα λάθος του τρυφερίστηκε ένας στρα-τιώτης. Δυὸ περιεργότατα νομίσματα. Πῶς συναλλάσσόντουσαν οι άρχαίοι κάτοικοι της Άγγλίας. Μιὰ έμπνευσις ἐνὸς βασιλέως. Ένας κωμικοτραγικὸς γάμος στὸ Λονδίνο. "Οπου εἰς διὰ της βίας γαμπρὸς πέφτει στὴ θαλάσσαι γιὰ νὰ ξεφύγῃ. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Ο διοικητής ἐνὸς ούγγρου συντάγ-ματος είχε διαταχθεῖ κάποτε απ' τὸν στρατηγὸ του να παρευρεθῇ στη θα-νατική έκτέλεσι ἐνὸς στρατιώτη, ο ο-ποίος είχε καταδικασθεῖ απ' τὸ στρα-τοδίκαιο στην έσχάτη τῶν ποινῶν.

Τὴν τελευταία στιγμή όμως ο διοι-κητής τὸν κάλεσε ιδιαίτέρως και τὸν εἶπε:

—Προσέξτε, συνταγματάρχα. "Ο κατάδικος πήρε βασιλική χάρη. "Ιδὸν τὸ έγγραφο πὸν μόλις τώρα τὸ λάβα-με... "Η άνακοίνωσις όμως της χάρη-τος θά γίνη την τελευταία στιγμή, ο-ταν θά έχον έτοιμασθεῖ τὰ πάντα, και τὸ έκτελεστικό άπόσπασμα θά έχῃ τὰ ὅλα «εἰς σκόλην». Αὐτὸ θά γίνη γιὰ νὰ αίσθανθοῦν τη συγκίνησι τὸν θα-νάτου ὅλοι οι στρατιῶτες και πιὸ πολλὸν ο κατάδικος, πράγμα πὸν θά τὸς κά-νῃ σ' ὅλη τους τη ζωὴ νὰ σκέφτανται ότι δὲν πρέπει ν' άπειθαρχοῦν, γιατί ο νόμος εἶνε σκληρὸς και άμειλικτος...

—Κατάλαβα, κατάλαβα, κύριε διοι-κητά, εἶπε ο συνταγματάρχης κι' έ-φυγε.

"Οταν έφτασε στὸν τόπο της έκτε-λέσεως, ο ιερεὺς τὸν συντάγματος έξο-μολογούσε τὸν κατάδικο. Κατόπιν τὸν πήρε τὸ έκτελεστικό άπόσπασμα, τὸν έδωσε τὰ μάτια και τὸν έβαλε νὰ σταθῇ μπροστά σ' έναν τοῖχο, ενώ δλόγυρα ὅλοι οι συνάδελφοί του στεκόντουσαν σε στάσι προσοχῆς, με την καρδιά σφιγ-μένη.

Τὸ άπόσπασμα άπομακρύνθηκε κατό-πιν λίγα βήματα, γέμισε τὰ ὅπλα του και παρετάχθη μπροστά στὸν δυστυχῇ κατάδικο, περμιένοντας τὸ συνθηματι-κό πρόσταγμα τὸν πνός πὸν θά τὸ έ-δινε ο συνταγματάρχης, οίχοντας κα-τὼ τὸ μαντήλι του.

Η κρίσιμη έκείνη στιγμή παρετάθη έπίτηδες γιὰ ν' άποκορυφθῇ ή άγωνία ὅλων τῶν παριστάμενων. "Οταν, τέλος, ο συνταγματάρχης νόμισε ότι άσκέτῃ είχαν δοκιμασθεῖ ὅλοι, έβαλε τὸ χέρι στην τσέπη γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ έγγραφο της βασιλικῆς χάριτος. Άλλά, από κά-ποια άδελφότητα του, μαζύ με τὸ χαρτί παρέσυρε και τὸ άσπρὸ του μαντήλι, τὸ όποιο έπεσε κάτω.

Τότε ο άνδρες τὸν άποσπασματος, βλέποντας τὸ μαντήλι νὰ πέφτῃ κάτω και νομίζοντας πῶς τὸς έδινε τὸ πρό-σταγμα νὰ πυροβολήσουν, τράβηξαν...

Μιὰ ὁμοθρονία άκούστηκε και ο δύ-στιχος κατάδικος σωρίστηκε κάτω κα-τατραπημένος απ' τις σφαίρες.

Βλέπετε τις δυὸ εἰκόνας πὸν δημο-σιεύουμε στη σελίδα αὐτή;... Τί νο-μίζετε λοιπὸν πῶς εἶνε:

Μή σπάζετε τὸ κεφάλι σας, γιατί δὲν θά τὸ βρῆτε. Εἶνε άπολύστατα νομίσμα-τα. "Οχι όμως σύγχρονα. Τὸ ένα, τὸ στοργυλὸ, ήταν ἐν χρήσει στη Γερμα-νία, τὸν 17ον αἰῶνα. Τὸ δὲ άλλο πὸν μοιάζει με κέρας, εἶνε άγγλικὸ πανά-χωμο, ποτὸν άκόμη οι Ρωμαῖοι κατα-κτῆσαν την Άγγλία.

Τὴν εποχὴ έκείνη οι κάτοικοι της Άγγλίας ήσαν βάραβοι και άγνοοῦ-σαν τὰ νομίσματα, τὰ όποια ἐν τούτοις ήσαν από πολλὸν αἰῶνων ἐν χρήσει σ' ὅλους τούς άλλους λαούς.

Μά αν δὲν είχαν νομίσματα, είχαν χρυσάφι και έφτειαν διάφορα πράγ-ματα, ὅπλα, κυνηγετικά κέρατα κλπ., τὰ όποια χρησιμοποιούσαν γιὰ νομί-α.

Στὸ Λονδίνο συνθετῇ τελευταία ένα έπεισόδιο κυριολεκτικῶς κωμικοτραγι-κό. Μιὰ μέρα παρουνίστηκαν στὸ δη-μαρχο κάποιες συνουκίας της άγγλικῆς πρωτεύουσας γιὰ νὰ τὸς παντρεύῃ, έ-νας νέος και μιὰ νέα, συνοδευόμενοι α-πὸ τούς συγγενείς της νύφης, ο ο-ποῖοι είχαν περιστοιχίσει τὸν γαμπρὸ και πρόσεχαν τις παρικοκρὸς κινήσεις του, σάν να ήταν αχμάλωτὸς τους και φοβόντουσαν μήπως τὸς φύγει. Απ' ὅλα αὐτὰ ήταν φανερό ότι ο γάμος γι-νόταν διὰ της βίας.

"Ο δήμαρχος τὸ κατάλαβε αὐτὸ, ἀλ-λά άφου ο γαμπρὸς δὲν έλεγε τίποτε κι' άπάντούσε καταφατικά σ' ὅλα τὰ τυπικά έρωτήματα πὸν τὸν έκανε, έτέ-λεσε τὸν γάμο.

"Οταν τελείωσε ή γαμήλιος τελετῇ, οι νεόνυμφοι μαζύ με τούς συγγενείς της νύφης μπήκαν σε μιὰ βάρκα, γιὰ νὰ κάνοῦν έναν περίπατο στὸν Τάμεσι.

Κατὰ τὴν διαρκεία όμως τὸν περιπά-του αὐτοῦ, σε κάποια στιγμή, ξαφνικά, ο γαμπρὸς πετάχτηκε ὀρθὸς και, πρὶν προφτάσει νὰ τὸν συγκρατήσῃ κανεὶς, οίχτηκε μέσα στὸ νερὸ. Η νύφη έβριζε άμέσως τις φωνές:

—Πιάστε τον! φώναζε. Σώστε τον! Σώστε τὸν σὺγγό μου!

—Τί να τὸν σώσουμε; της εἶπε κά-ποιος απ' τούς συγγενείς της. Αὐτὸς δὲν καίνευε νὰ πτηνῇ! Δὲν βλέπετε τί θαμιάσαι πὸν κολυμπαί;

—Μά ακριβῶς γι' αὐτὸ πρέπει να τὸν σώσουμε. Κότταξε τὸν τὸν έλαι-νο! Τραβάσι πρὸς την άπέναντι δέη!...

Κανείς όμως απ' ὅσους άποτελούσαν τη γαμήλιη συνοδεία δὲν άποφάσιζε νὰ οίχτῃ στὸ νερὸ κι' έτσι ο γαμπρὸς κατῳρῶσε νὰ πτάσῃ άνενόχλητος στην άπέναντι δέη και νὰ φύγῃ. "Ο-ταν βρέθηκε σ' άσφαλές νερὸς, εἶπε σε κάποιον δημοσιογράφο:

—"Οταν προτομάταινα να κολυ-μῶ, ο δάσκαλός μου μούλεψε συχνά ότι τὸ κολύμπι δὲν εἶνε μόνον ὠραίο σπόρ, ἀλλὰ και πὸν χρήσιμο, γιατί μ' αὐτὸ μπορεί κανεὶς να σώσῃ τη ζωὴ του. Τώρα βλέπω πῶς δικῶς είχε ο δάσκαλός μου... Μὲ τὸ κολύμπι μπορεί κανεὶς να σώσῃ όχι μόνο τη ζωὴ του, ἀλλὰ και την δεινερία του.

Έν' από τὰ νομίσματα τῶν πτω-χῶν κατόικων της Άγγλίας.

Εν' από τὰ νομίσματα τῶν πτω-χῶν κατόικων της Άγγλίας.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΦΙΛΙ



Ι
ΕΣΑ στο κεφάλι του κόμης Ρενγκάρ, ένα βουητό αλλόκοτο σηκώθηκε απότομα, σαν φύσημα ξαφνικό άνεμου που τον έκανε ν' αναρωτηθεί με απορία, μήπως όνειρεύεται. Γρήγορα όμως έννοιωσε, πως ο πόνος που κίχτανόταν στα μπράτσα και στους απτραγάλους του, το μούδιασμα των ώμων του και η κομμάτι του κορμιού του, όλα αυτά ήταν κάτι πιο πραγματικό, πιο αισθητό απ' την αγωνία ενός άπλου εφιάλτη.

Ανοίξε τα μάτια του, τα σφιγμένα έδω κι εκεί, και τότε με μυσόστομη κραυγή ακούστηκε γύρω του, μέσα στην εκκλησία: —Θαύμα!... Θαύμα!...

Θέλησε ν' σηκωθεί, μ' έννοιωσε το κορμί του σαν καρφωμένο στις πλάκες, όπως ήταν ο Χριστός επάνω στον σταυρό του. Ο επίσκοπος έβλεπε τότε σε δύο-τρεις ανθρώπους, οι οποίοι, σκύβοντας στη στιγμή, επάνω στον ξαπλωμένο κόμητα Ρενγκάρ, τόν έβλεπαν τα δεσμά του κι έβγαλαν απ' τα χέρια και τα πόδια του τις αιδεμένες αλυσίδες. Έπειτα τον σήκωσαν απλά, πέσαν τα χέρια τους κάτω απ' τις μαργαρίτες του, και δογώντας τον στο περπάτημά του, τον έβγαλαν έξω απ' την εκκλησία, περνώντας τον ανάμεσα απ' το γονατισμένο εύλαδικα πλήθος των γυναικών και των γερόντων.

II

Απ' την εξώπορτα της εκκλησίας ο κόμης Ρενγκάρ, αντίκρισε από μακριά τον γιγάντιό του πύργο, με τις πολεμίστρες του και τις όχρες του επάλξεις κι άρρισε στη στιγμή μνημονικό του να ξυπνήσει απ' τη νύχτα του κι η καρδιά του να χτυπά, χαρούμενα και γοργά.

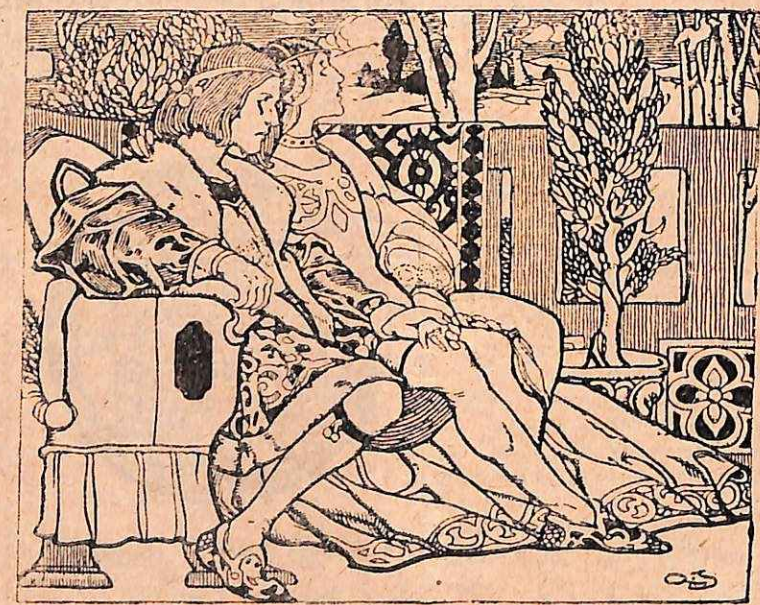
Και τότε τα μάτια του βούρκωσαν απότομα στη θύμει του γαμού, με τις γλυκειές του γυναίκες, της κομψής Υολάνδας. Ρώτησε με λαχτάρα μάλιστα έστρεψε στον έφημο πεινέ ποιος του, τη γοργά κι' αποσιωπημένη παραμύθια του, ή οποία τον γαλούργεσε σαν παιδί όταν ήταν ήταν μικρός, τι είχε ακριβώς συμβεί στο διάστημα αυτό της προσωρινής του τρέλλας.

Κι' εκείνη του είπε, προσπαθώντας να ξαντανύσει τα δυο κομμάτια κομμάτια του μνημονικού του, ότι μόλις καθέβησαν στο βάθος του τάφου το πτώμα της αγαπημένης του γυναίκας, τότε τον έπιασε ξαφνικά μια τρέλλα προμεση κι' επιρόβη. Σήκωσε τη γροθιά του, τη σφιγγοφόρε με δύναμη και δυο απ' τους νεκροθάφτες πληρώσαν οι έφημοι, με τη ζωή τους τον πόνου του και την απελπισία του. Τόσο πολύ άγριο με μάλιστα και τόση δύναμη τού είχε δώσει η ξαφνική του τρέλλα, ώστε χρειάστηκαν 20 άνδρες, για να τον συγχρατήσουν και να τον

δέσουν στερεά, ενώ αυτός έβγαζε άφρους απ' το στόμα του και θλαστή- μους φριχτά, ορλιάζοντας σαν δι- μονισμένος.

Αφού τού τα διηγήθηκε όλ' αυτά, ή γοργά παραμύθια, τον πλησίασε κα- τόπινα και χαϊδεύοντάς τον τρυφερά, συμπλήρωσε τη διήγησή της:

—Απ' αυτά, καλέ μου άφεντη, ο πολυχρονιμένος μας επίσκοπος, κα- τάλαβε άμέσως από φώτισι Θεού, ότι ο δαίμονας είχε μπει στο κορμί σου και σ' έκανε να μην ξέρεις—μήνες ό- λόκληρους συνέχισε—ούτε τι έλεγες, μα ούτε και τι έκανες. Γι' αυτό εί- μαστε αναγκασμένοι να σε κρατάμε δεμένο. Συγχρόνως σε πηγαίναμε συ- γνά στην εκκλησία, κάναμε κάθε τό- σο άγιασμούς και παρακλησεις, κι έλπίζαμε όλοι μας στον Παντοδύναμο, πως γρήγορα θα σ' έκανε καλά. Και πραγματικά σήμερα έγινε το θαύμα. Την ώρα που σε διάβαζε ο επίσκοπος, είδαμε έξαφνα κάτι σαν μαύρο καπνό να βγαίνει απ' το στόμα σου και να χάνεται ψηλά στο θόλο της εκκλη- σίας.



Κάθισαν στην πανύψηλη ταράτσα του πύργου.

Αντρώθηκες πειά απ' τον Κα- ταμμένο, καλέ μου άφεντη, κι' έβλε- πονάσαμε με ανακούφιση κι' εύλα- βεια: «Θαύμα!... Θαύμα!...».

Τότε ο μισοπαμμένος άκόμα Ρεν- γκάρ, κατάλαβε από τι σκοτάδια φοι- χτά χόους και καλώς τον τράβη- ξε ή καλωσύνη του 'Υψιστου και γο- νατίζοντας κι' αυτός με τη σειρά του, άνυμνα στο προσωπικό του πύργου του, το έποιο τον μνηστήρα εύλαδικά άμέσως, σήκωσε τα μάτια του ψηλά στον ούρανό κι' έστειλε μουρμουρί- σια όλόθερη παρόκλητη, γεμάτη ευ- χριστίες: κι' εύγνωμοσύνη, στον πα- νάγαθο μ' και τρυφερό Δημιουργό...

III

Πέρασαν μέρες πολλές. Ο κόμης Ρενγκάρ, ντυμένος τώρα με την κα- λώτερη μεσαζωτή και φανταχτερή στολή του, στολισμένος και φρεσκο- νισμένος πάντα, όπως πρώτα—στην καλή κι' εύτυχισμένο παλιό καιρό— περνούσε τις ημέρες του καθισμένος στην ταράτσα του πανύψηλου κι' α-

πέραντου πύργου του και διαρκώς ό- νειροπολούσε.

Θυμόταν με κρυφό πόνο την 'Υο- λάνδα του, τα γλυκά, διάφανα και ζαφειρόνια μάτια της, το γλωστό σαν το καρδί πρόσωπό της, και τα ξανθά μαλλιά της, τα οποία σάρωναν τη νύ- ξη τάφιν έξπλεκα και τάρριγγε στο- δ, στρογγυλούς της ώμους. Τού την έ- κλειψε προδοτικά ο Χάρος, κι' όταν την έθαψε θαβεία στο χώμα, έβλεπε μαζύ της και το τραγμένο λογικό της.

Και τώρα που τού το ξέθαψε ή χά- ρι τού Θεού και τού το ξανάβλεπε στο άδειαν κεφάλι του, τώρα ο κόμης Ρενγκάρ αίσθανόταν στην ψυχή του, ότι καμιά γυναίκα πειά δεν θάταν ικανή να ξανάμνη στη ζωή του και να τον συγκινήσει, όπως ή άλησού- νητη αυτή νεκρή.

IV

Μιά μέρα όμως, άρχές 'Ανοιξιάς: άκόμα, σαν άρχισαν τα πουλιά να κε- λαδοούν, οι κάμποι να πρασινίζουν και τα λουλούδια ν' άγθίζουν, έννοιωσε ξα-

νός χυμής έξαλλος στο τραγμένο άργεμι.

—Έλεος, Έξοχώτατε!... Χαρίστε τού τη ζωή!... Σας ικετεύω!...

Μιά φωνίτσα τρεμουλιαστή τραύλι- σε αυτά τα λόγια, κι' ο κόμης Ρεν- γκάρ, γυρίζοντας ξαφνιασμένος τη μα- τιά του λοξά, αντίκρισε μια κοπέλλα, την κόρη ενός κολλήγου των τσιφλι- κιών του, που είχε να τη δει πριν τρελλαθεί, να τον παρακαλά άκόμα με δακρυμένη τη γλυκιά ματιά της: —'Υολάνδα!...

Ξεφώνησε με άγωνία φρικιαστική, κι' έμεινε σαν καρφωμένος στο ύψος άκόμα χώμα, άκίνητος και κίτρινος σαν πτώμα! Την ξανακούταξε έπίμο- να, μα όσο την περιεργάζεταν τόσο και ξεχωρίζαν επάνω της, όσα κι' ά- παραλλάχτα τα χαρακτηριστικά της πεθαμένης λατρευτής του 'Υολάν- δας: Τα ζαφειρόνια μάτια της, τα ό- λόθρυστα και μακροά μαλλιά της, ή γλωμάδα τού προσώπου της, και ή τρεμύλα και άπαλή φωνή της, όλα, όλα τού θυμίζαν την πεθαμένη κι' ά- λημονήτη γυναίκα του!...

Αφωτός απ' την χατάπληξή του, τριγυρισμένος απ' τα φρενιασμένα λα- γωνικά του, έβλεπε το φοινικό μαχαί- ρι του στη θύκη του. Έπειτα, σκου- πίζοντας μηχανικά τον άφθονο ιδρώ- τα του, πλησίασε την κλαμμένη άκό- μα, μα χαμογελαστή απ' τη χαρά της τώρα νεαρή κοπέλλα και, πιάνοντας το παιδικό της κεφαλάκι ανάμεσα στ' άχρία του, κοττώντας την έπίμονα κι' άλόκοτα, της μουρμούρισε σιγαλά: —Έγινε το χατήρι σου... Χάρισα τη ζωή στο ζαρκάδι... Μά... Πες μου: Πώς σε λένε;...

—Εύχαριστώ, Έξοχώτατε. Με λέν 'Αλζίντα.

—Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;... Χαμήλωσε άμυλητή τα μάτια της ή κοπέλλα, και όδίσανε ξαφνικά τα ώρρα της μαγουλάκια. Ο κόμης την πήρε απ' το χέρι, την ανέβασε στο άλογο ενός ίπποκόμου του κι' έπειτα από μια ώρα έφτασαν στον πύργο του.

Την περιόρισε άμέσως στα χέρια των κυριών της Τιμής, ή όποιες την έβλεψαν, τη άύρσαν και την ένου- σαν στα βελούδα. Απ' την άλλη μέρα άκόμα, μπρός στον καθισμένο σε μια γωνία, άφωνο κι' έκστατικό απ' την άπερίγραπτη έκείνη ομορφιά, κόμη- τα Ρενγκάρ ή 'Αλζίντα άρχισε να παίρνει μαθήματα τραγουδιού και ρα- πτικής.

Έμαθε γρήγορα να καντά και να γεννά και μέσα στη σιελή του πύργου δεν άργησε πολύ το πρόσωπό της να γίνη πιο γλωστό άκόμα, ενώ τα χέρια της γινόντουσαν πιο κολλήσιμα, κι' ή φωνή της έπαιρνε τόγους άρμονι- κώτερους και πιο παθητικούς...

Κι' όταν, κατά το τέλος του κα- λοκαιριού, νόμισε ο κόμης πως ή χει- νούργια έκλεισε του έγινε αντίστα- τής άλλης—της νεαρής—την παρο- ρίασε μια θραειά έπίσημα στους αυ- λικούς του και ώρισαν για την άλλη Κυριακή την τέλεση των γάμων τους.

Νάτος κι' αυτός!... Φτάνοντας σαν άστραπη καθάλλα στο καταϊδρωμένο άπ' τον, ξεπέζεψε πηδηχτός και ξα- νασμένος και τραβώντας το μαχαίρι

του τ' άπείρασε τον δάση, κυνηγώντας με πείσμα και μ' έπιμονή ένα ζαρκάδι, χαμαριωτό και σβέστο.

Νάτος!... Τ' στήμωξαν τώρα στη γωνία κάποιου αδιάβατου μονοπατιού τα λαχανιασμένα λαγωνικά του, τού- κοφαν από παντού το διάβα και πε- ρίμεναν, άλχηγώντας μανιασμένα, τον άφαντικό τους να το σκοτώσει με το κυνηγετικό μαχαίρι του.

Νάτος κι' αυτός!... Φτάνοντας σαν άστραπη καθάλλα στο καταϊδρωμένο άπ' τον, ξεπέζεψε πηδηχτός και ξα- νασμένος και τραβώντας το μαχαίρι

ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ



ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΟΙ ΘΗΡΟΔΑΜΑΣΤΑΙ

Η τέλη και ή γεννικιότης των θηριοδαμαστών. Γιατί και πως άκολουθούν το επικίνδυνο αυτό έ- πάγγελμα. Για την καρδιά μιας άρτιας άκοροάτιδας. Η ψυχραιμία ενός άέργου νέου. Η διασημέ- τερες θηριοδαμαστρίες. Πως μια τίγρις κατεσπάραξε τη Χέμπεν Μπράιτ. Μια συγκινητική παρά- δεσις. Τι έκανε ένας δαμαστής για να ξεφύγει απ' την όργη της συζύγου του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πρό όλίγου καιρού, στο Μπουάφαλο της 'Αμερικής, συνήλθε το πρώτο διε- θνές συνέδριο των θηριοδαμαστών, για να μελετήσει το ζήτημα της σοβαρής κρίσεως που μαστίζει σήμερα τα θηριο- τροφεία.

Μολονότι στην εποχή μας οι θηριο- δαμασται έχασαν πειά τις παλιές τους δόξες και έπιτυχίες, υπάρχουν όωτο- σο άκόμη άρκετά μεγάλα θηριοτροφεία που γυρίζουν δλον τον κόσμο. Και οι δαμασται εξακολουθούν να δείχνουν την τόλη τους και τη γενναιοτήτά τους, αντιμετώπιζοντας και καθιποτάσ- σοντας τα θηρία με τό θάρρος και τη δύναμη της θελήσεώς των. Σχεδόν πάν- τοτε όμως, οι περισσότεροι απ' αυτούς πέφτουν θύματα τού επικίνδυνου επαγ- γέλματός των, και πολύ λίγοι είνε έ- κείνοι που κατορθώνουν να γεράσουν και να πεθάνουν από φυσικό θάνατο.

Υπάρχουν θηριοδαμασται που γεννη- θηκαν πλασμένοι για τό έπάγγελμα αυ- τό. Άλλοι όμως τό άκολουθήσαν έντε- λώς τυχαίως, ή χωρίς σε άφορμες πε- ριέργες κι' άπίστευτες.

Ο περίφημος Χένρυ Μαρτέν, επί πα- ραδείγματι, έγινε θηριοδαμαστής... από έρωτα! Για να κατακτήσει δηλαδή την καρδιά της άρτιας άκοροάτιδας Γερ- τρούδης Βάν 'Ανεν, ή όποια, έπειδή άμυρόβαλλε για τό θάρρος του, τού έλε- δτι μόνο όταν θα γινόταν θηριοδαμα- στής, θα τού χάριζε την καρδιά της.

Ένας άλλος θηριοδαμαστής, ο Κρό- κετ, πριν άκολουθήσει τό έπάγγελμα αυ- τό, ήταν ένας φτωχός άεργος. Μιά μέρα λοιπόν, ενώ παρακολουθούσε την παράσταση κάποιου έμποροποιού, μερικά θηρία έφυγαν απ' το κλουβί τους και χύμηξαν άνάμεσα στους θεατές. Μέσα στον γενικό πανικό, το θάρρος της άπελπισίας έκανε τον Κρόκετ να αντιμετώπισει τα θηρία με ψυχραιμία, να τα δαμάσει και να τα ξανακλείσει στο κλουβί τους. Κι' έτσι άρχισε τό στάδιο του...

Έπίσης πολλές άντιπρόσωποι τού ά- σθενοίς (!) φύλου έγιναν διάσημες θη- ριοδαμαστρίες. Η πρώτη απ' αυτές ή- ταν ή κ. Λεφρένς, ή όποια άποφάσισε να άκολουθήσει τό έπάγγελμα αυτό, γιατί δεν ήξερε πως άλλως να χρησιμοποιή- σουν μερικούς λίκους, που της είχε α- ρήσει ως ένέχυρο κάποιος σαλπιγγά- ρος, στον όποιο είχε κάνει ένα μικρό δάνειο. Αφού διακρίθηκε στο στάδιο έ- κείνο και πληγώθηκε δυο φορές άρκε- τά σοβαρά, άποσώθηκε επί τέλους κι' έζησε στο έξής με τη στρογγυλή της περιουσία.



δεμένο με μια αλυσίδα, ένα τεράστιο θηρίο, τον Βρούτο. Στο τέλος όμως ή άστυνομία τού απαγόρευσε την... ά- θηνα αυτή εύχαριστή!

Πολλές φορές ο Μπατίστας γράιζε στο σπίτι του νύχτα, τυφλά στο με- θύσι. Για να γλυτώσει τότε απ' τη δι- καία όργη της γυναίκας του, πήγαινε και κοιμόταν... μέσα στο κλουβί τού άγαπημένου του θηρίου!

Ο 'Αλέξανδρος Πεζόν, ο γιος τού προηγουμένου, λίγο έλειψε κάποτε να κατασπαράξη από μια λέαινα, τη Σουλτάνα. Έν τούτοις, όταν θεατέν- θηκε απ' τα 32 τραύματα που τού προ- έβλησε το θηριο, την πρώτη του έπί- σκεψη την έκανε στο κλουβί της.

Ο άδελφός του 'Εδμόνδος, σε ήλι- κία 20 χρόνων, ύπστη την έπίθεσι έ-

κείνη: Ο Χάγκενμπεκ τού άπάντησε για ν' άστεινευθή:

«Βάλε το στη σαλαμούρα και στείλτε μου το».

Φαντασθήτε τώρα την έκπληξη τού έμπορου, όταν, λίγες μέρες άργότερα, έλαβε ένα τεράστιο βαρέλι γεμάτο σα- λαμούρα, μέσα στην όποια έβλεπε το φέ- ριο θηρίο!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

("Ασθρο της βαρόνης Ντε Κλεσσύ")

—Η μόδα ή όποια επικρατεί για τις δεσποινίδες και τις κυρίες επηρεάζει πάντα λίγο ή πολύ και την μόδα των μικρών κοριτσιών.

—Έτσι έφετος θά ιδούμε πολλά παιδικά φορέματα τὰ όποια θά είναι, μπορεί νά πη κανείς, ή μικρογραφία των φορεμάτων των κυριών.

—Όπως και στα φορέματα των μητέρων έτσι και τα φορέματα των μικρών κοριτσιών θά έχουν κορσάκια, εφαρμοστά και πολλές φορές κουμπωτά πίσω. Επίσης ή τάγισ τους θά είναι ύψηλή και τώ νεκροτέ λιγώτερο άνοιχτό.

—Ακόμα και ή φούστες θά είναι πιο μακρύτες, καμωμένες ως επί τώ πλείστον από παννών ύσια, λίγο πιο στενά επάνω ή απλές με μία πλατιά κουφόπιετα έμπρός. Μερικές φούστες θά είναι όλόκληρες, πλισσέ και τότε ή πιέτες θά φτάνουν ως την τάγισ, χωρίς άμπισμάν, ή θά σχηματίζουν ένα μικρό κορσελέ, τώ όποιο θά χάνη «μπλουζάν» τώ κορσάκι.

—Τά κορσάκια θά γαρνιρύνται με άμπισμάν κάθε σχεδίου, με μικρά υπολερό, κοντά, ξεχωριστά, ή ένκρυστε, με μίστες, με μικρά κολλέ, με άμπισμάν κυκλό, κομμένα μονοκόμματα με τώ μανίκι, με μανίκια μικρά, φουσκωτά, ραγκλάν κλπ.

—Δηλαδή, θά δούμε στή κορσάκια των μικρών κοριτσιών όλες τις λεπτομέρειες πού θά ιδούμε και στα κορσάκια των κυριών.

—Θά ιδούμε ακόμα και παιδικά κορσάκια με «γκέμπ» και γαρνιρισμένα με κουμπιά. Πάντως όμως ένα παιδικό φορεμάκι δεν πρέπει νά γαρνιρεται με πάρα πολλά κουμπιά, γιατί τότε θά είναι άγχοο και βαρύ.

—Θά ιδούμε επίσης και παιδικά φορεματάκια δίχρωμα και από δυό ειδών ύφασματα.

—Έτσι, θά μπορούμε από δυό περσινά φορεματάκια της κορούλας μας νά τής κάνουμε ένα νυντένο δίχρωμο φορεμάκι.

—Τά πλεχτά φορεματάκια και ή πλεχτές μπλουζές θά είναι άν-θόγα και για τὰ παιδιά, τόσο για τὰ κορσάκια όσο και για τὰ άγοράκια.

—Θά ιδούμε πρό πάντων χαριτωμένα μικρά πλεχτά μπλουζά για τὰ κοριτσάκια και κοντά επανωφοράκια για τὰ άγόρια.

—Θά ιδούμε ακόμα και έσάρπες και ζιλέδες πλεχτούς.

—Τά επανωφορία των μικρών άγοριών θά είναι όπως και των πατέρων των, τρουζ-κόρ, με πλατιά ρεβέρ και σταυρωτά.

—Όσο για τὰ λοιπά μάλλινα ύφασματα, θά προτιμήσουμε για τὰ παιδιά μας, τώ ντιαγκονάλ, την έστάνια, τώ ντουέντ, τώ μαροκαίν και τώ μάλλινο κρεπόν.

—Εκτός από τὰ στερεά και ζεστά αυτά ύφασματα, θά χρησιμοποιήσθ για τὰ παιδιά και τώ άπλό ή κοσελέ βελούδο. Τπάχουν μάλιστα ειδικά βελούδα, τὰ όποια πλύνονται, πολύ πρακτικά.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ



1) Έπανωφόρι από ντρο σκούρο, με γιανιά από γούνα άλεπούς άσπρη. 2) Φόρεμα από λανιάς βιολε, γαρνιρισμένο με ντεκούλ. Ό γιανιάς από ρός κρέπ.

λούδα, τὰ όποια πλύνονται, πολύ πρακτικά.

—Τά λουσατά φορέματα των μικρών κοριτσιών θά γίνονται από βελούδο μεταξωτό, από κορπ-ντε-σίν, από σάτέν, από μαροκαίν μεταξωτό, από ζωζέττα και από ταφτά.

—Τά φορέματα αυτά θά γαρνιρύνται με σούρες, με σφρηφοληές, με μικρές πιέτες, με βολάν, με φιδίγκους, με βελονιές και κάποτε και με δαντέλλα, πού πάντων «βαλανσιέν», ή όποια θά σπλίξη πολύ σουρωτή, τώ νεκροτέ γύρω, τὰ βολάν και τις πιέτες.

—Θά ιδούμε και τουαλέτες, μικρών κοριτσιών, γαρνιρισμένες με γκέμπ, με κολλέ και με απέστες από δαντέλλα άιρλάντ.

—Η δαντέλλα αυτή πηγαίνει πού πάντων σε φορέματα «στυλ» βελούδινα, τὰ όποια ύπερνωμίζουν τὰ φορέματα πού φορούσαν άλλοτε τὰ μικρά παιδιά, με τή διαφορά ότι τότε ή δαντέλλα «βαλίζ» άντικαταστούσε την

«άιρλάντ» και τώ βελούδο ήταν πολύ σκληρό και άκαμπτο.

—Τώ σύγχρονο βελούδο, καθώς είναι μαλακό και λεπτό, μπορούμε νά τώ εργαστούμε όπως θέλουμε, με σούρες, με νερόδο και με μικρές πιέτες όπως και τὰ μεταξωτά ύφασματα.

—Τά έσάρπες των μικρών, θά γίνονται πού πάντων άσπρα, από περκάλι, από λινό και από βατίστα.

—Θά γαρνιρύνται με φρετόν, με άχοο και κάποτε με μία στενή βαλανσιέν.

—Τά πουκάμισα θά είναι νεκροτέ, με στενές μπρεστέλλες και θά σχηματίζουν κουμπινιζόν, ή θά συνοδεύονται από ένα στενό παντελονάκι, σουρωμένο στην τάγισ με ένα λάστιχο.

—Τά παιδικά νυχτικά θά είναι μακρύν, με μικρά φουσκωτά ή μακρύν μανίκια.

—Τώ μισοφόρι, πάλι των κοριτσιών θά έχη κορσάκι ίσιο και φούστα προσαρμωμένη πού ύψηλά, στην τάγισ, με ζώνη ή με άχοο.

—Για τὰ παιδιά είναι πρακτικές και ή πυτζάμες, τώ πρωί, μέσα στο σπίτι. Θά γίνονται από φανέλλα ή πλ ή, ρεγέ ή με μοτίφ ή με κορσάκι και ζώνη ή με μία μικρή άνεξάρτητη βέστα, ή όποια θά προσαρμίζεται στην τάγισ με μία κορδέλλα δετή. Η μητέρες θά φορέσουν μέσα στο σπίτι, τις ώρες πού άπασχολούνται με τὰ παιδιά τους ρόμπες από βελούδο βαμβακερό ή πενιούρο από κρέπ μάλλινο. ύφασματα πού πιο στερεά από τὰ μεταξωτά.

—Όραία ρόμπα γίνεται από βελούδο απλές ζωηρό, σταυρωτό στή πλάι και γαρνιρισμένη με κουμπιά κόκκινα. Στόν λαιμό, μία έσάρπα από βελούδο μπλέ, θά κουμπώνη με ένα κουμπί κόκκινο.

—Μία άλλη ρόμπα πάλι από μάλλινο κρέπ, χρώματος μπανάνια, γαρνιρεται με ένα μεγάλο γιανιά από δαντέλλα κίτρινο-πύ.

—Είμε πού της μόδας τώρα στο Παρίσι, ταγιέρ από λανιάς μπλε-μαρέν, γαρνιρισμένα με ήροισόμοιο άστράκων, συνοδεύμενα από τόκα ντραπέ, με καλόττα στρογγυλή, άπό ντρο μπλε-μαρέν, γαρνιρισμένη με δυό φτερά όμοιοχρώμα, σε σχήμα βέλους.

—Τώ καπέλλο πού πηγαίνει με όλα τὰ κοστούμια, γίνεται από ντρο μαύρο, σε σχέδια τόκα και γαρνιρεται με δυό φτερά, κίτρινο και μαύρο.

—Θά ιδούμε και τόκες βελούδινες, με ύπόρ από βελούδο ή μεταξωτό, πλεγμένο σόν κοστίττα και γαρνιρισμένες με ένα μικρό όροφ φιδίγκο στή πλάι.

—Πολλά καπέλλα πλεχτά θά είναι άσπορτί με την έσάρπα. Ένα καπέλλο πλεχτό, από μαλλί μπλε-μαρέν, με ύπόρ από μαλλί κόκκινο, άσπρο και κίτρινο, θά συνοδεύεται από έσάρπα πλεχτή, μπλε-μαρέν, με ύπορ ντόρα κόκκινη, άσπρη και κίτρινη.

—Θά ιδούμε και υπερέ, καμωμένα από φτερά στρουθοκαμήλου άσπρα και μαύρα.

—Θά είναι άρκετά της μόδας και τόκες ντραπέ, με κουμάτια μάλλινα, πού πάντων δυσσινιά.

—Θά είναι επίσης πού της μόδας έσφότες ή μακρύνες γούνινες έσφότες και οι υπονάδες, πού ήταν «άν-θόγα» πού είκοσιπέντε και τριάντα έτών, και τὰ άσπορτί μανσόν.

—Μερικές έσφότες θά υιάζουν με πελώρια περιδέρια, στριφτά γύρω στόν λαιμό, άλλες θ' άπλώνονται επάνω στους ώμους, θά διασταυρώνονται επάνω στο στήθος, θά περιβάλλουν την τάγισ και θά δένονται πίσω, κάτω από μία άγκράφα.

—Η έσάρπες θά γίνονται από πολλά κουμάτια γούνας και θά συμπληρώνονται με κεφάλι και με ούο άσπρη.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Τώ Γραφείον μας 'Αλεξανδρείας μας πληροφορεί τους άραβόνας τού έν Πόρτ-Σουδάν έκλεκτού μας φίλου κ. Γεωργίου Χριστιανοπού, μετά της δίδοσ 'Αναστασίας Κυριακίδου, έν Καίρου.

Συγχαίροντες θερμώς, εύχόμεθα ταχεία την στέψην.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ

ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Με τιμάς ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ—ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θά τὰ εύρουν αι

άναγνώστριαί μας εις τώ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘ.Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Επιπλοποιών, Σιδηρουργών και διαφόρων άλλων τεχνιτών καθώς και Γεωργικά.

Σας συνιστώμεν νά έπισκεφθήτε τώ Κατάστημα και θά μάς εύγνωμονείτε.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, αριστουργηματικά, τα όποια έχουν μεταφρασθεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και που μόνον το όνομα των συγγραφέων των αποτελεί έγγυησιν περί της αξίας των.

Ίδου ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80). Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώδες, αισθηματικώτατον, περιπεπρωμένον, πλήρες δραματικών και τραγικών επεισοδίων, εξελίσσεται εις την Ίσπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί τόν πύργον έτος εγγενούς, επί του οποίου βαρύνει ή σκληρότερα μοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» δέν χρειάζεται άλλη σύστασις εις όσους δέν τόν έχουν διαβάσει, παρά να θεωρήσουν έτιαν πού να τόν εδιάβασον όταν δημοσιεύθη εις τόν «Μπουκέτο». Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι δημοσίευσε την μεγαλειότεραν επιτυχίαν έξωθεν μυθιστορημάτων δημοσιευθέντων ως τώρα στην Ελλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είναι και αι «Περιπέτειαι του Πύμ», οι όποια έχουν μεταφρασθεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξείδι στον Νότιον Πόλον, πρό των τραγικών μυστηρίων του οποίου παλαιών σκληρών αγώνων οι ήρωες του ρωμάντζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειότερων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρδιάς» περιγράφεται ένα τρυφερώτατον ειδύλλιον μεταξύ μιας κόρης και του εξαδέλφου της, με βασανιστήν των δύο αυτών αγώνων έρωστών τόν σκληρόν και άφαντίστως φιλόργον πατέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφιγξ των Παγών» είναι τόν άριστόν γημα τού μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεί άπό άρχης μέχρι τέλους άδιάπτωτον τόν ενδιαφέρον του αναγνώστη.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφερήν Γκρεβίλ, εκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους των σγηνών της Ρωσίας, των όποιων μ' εξαίρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τόν έθνα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περισσότερον και τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τόν όποιον κρατεί άπό άρχης μέχρι τέλους εις συνεχή άγωνίαν τόν αναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και τόν μυστήριόν του, τόν όποιον μόνον εις τόν τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειότερα συγγραφέας του αιώνος μας και έχει βραβευθεί με τόν Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύναται να έγγυηθή διά την «Κόρην τού Μεγάλου Βάλτου», ή όποια είναι άληθής άριστόν γημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτη» είναι τόν άριστόν γημα της ρομαντικής τέχνης, γραμμένο από τόν άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμο». Η ζωή των φοιτητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχειας των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα μικρό Άθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' εξαίρετική τέχνη και χάρη, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκό μυθιστόρημα τού άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνου, τόν όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή ευχάριστη πλοκή του και τόν βαθύ του αίσθημα.	

Έκτός των άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης, υπάρχουν και πωλούνται εις τή Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι όποια πωλούνται ο μόν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οι δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ μία λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Έκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλέκκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετική. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακάσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, περιέργων καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Ἐβας», «Δυὸ καρδιές πού ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλ-λαῖν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετάν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦσας πού ζωντάνεψεν».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦσας πού ζωντάνεψεν», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παλὴν», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχέντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον «Μπαλασόν», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάναν».

Εἰς τὸν πέμπτον τόμον εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκάστον, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλέκκληρον τὴν σειράν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἑκπτώσις 30 ο/ο.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλούνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ όποιοι πωλοῦνται ὁ μόν ἂντι δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἑκάστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν μία λίρα Ἀγγλίας ἑκάστος.

Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῇ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σέχ Σολιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν κλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.